

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · tercer període · sèrie C · número 188

Comissió de Medi Ambient i Sostenibilitat

Sessió 5, dimecres 13 de febrer de 2019

Presidència de l'I. Sr. Lucas Silvano Ferro Solé

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Compareixença del director general de Polítiques Ambientals i Medi Natural per a informar sobre la gestió de la fauna salvatge, especialment dels ossos, al Pirineu 357-00133/12	5
Proposta de resolució sobre la zonificació de la fracturació hidràulica 250-00260/12	34
Proposta de resolució sobre l'abocador de Fígols 250-00264/12	38
Proposta de resolució sobre l'aplicació dels protocols previstos sobre la captura i la retirada de l'os Goiat 250-00284/12	41
Proposta de resolució sobre la informació i la localització dels ossos del Pirineu 250-00311/12	43
Sol·licitud de sessió informativa del conseller de Territori i Sostenibilitat sobre els motius pels quals la Generalitat ha renunciat a assumir la representació de les comunitats autònomes als consells de ministres de la Unió Europea en el primer semestre del 2019 354-00076/12	47
Sol·licitud de compareixença d'una representació de la plataforma Salvem Salau perquè informi sobre els riscos del projecte miner al Pallars Sobirà 356-00237/12	47
Sol·licitud de compareixença de la directora general de Qualitat Ambiental perquè informi sobre el control de la segona extracció de fangs contaminants de l'embassament de Flix 356-00248/12	47
Sol·licitud de compareixença del director del zoo de Barcelona perquè informi sobre els nous models de zoològics 356-00275/12	48
Sol·licitud de compareixença d'una representació de la candidatura Priorat-Montsant-Siurana a la Llista de patrimoni mundial de la UNESCO perquè informi sobre el paisatge agrícola de la muntanya mediterrània del Priorat, el Montsant i Siurana 356-00276/12	48

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Serikat
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 5 de la CMAS

La sessió de la Comissió de Medi Ambient i Sostenibilitat (CMAS) s'obre a les tres de la tarda i set minuts. Presideix Lucas Silvano Ferro Solé, acompanyat del vicepresident, David Bertran Román, i de la secretària en funcions Marta Moreta Rovira. Assisteix la Mesa el lletrat Antoni Bayona Rocamora.

Hi són presents els diputats Héctor Amelló Montiu, Marina Bravo Sobrino, Francisco Javier Domínguez Serrano, María del Camino Fernández Riol i Javier Rivas Escamilla, pel G. P. de Ciutadans; Narcís Clara Lloret, Imma Gallardo Barceló, Anna Geli i España, Antoni Morral i Berenguer i Francesc Ten i Costa, pel G. P. de Junts per Catalunya; Jordi Albert i Caballero, Ferran Civit i Martí, Mònica Palacín París, Marc Sanglas i Alcantarilla i Francesc Viaplana Manresa, pel G. P. Republicà; Jordi Terrades i Santacreu, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar, i Esperanza García González, pel S. P. del Partit Popular de Catalunya.

Assisteix a aquesta sessió el director general de Polítiques Ambientals i Medi Natural, Ferran Miralles Sabadell, acompanyat del tècnic del Servei de Fauna i Flora Santi Palazón Miñano.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença del director general de Polítiques Ambientals i Medi Natural davant la Comissió de Medi Ambient i Sostenibilitat per a informar sobre la gestió de la fauna salvatge, especialment dels ossos, al Pirineu (tram. 357-00133/12). Comissió de Medi Ambient i Sostenibilitat. Compareixença.

2. Proposta de resolució sobre la zonificació de la fracturació hidràulica (tram. 250-00260/12). GP de Catalunya en Comú Podem. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 118, 77; esmenes: BOPC 152, 10).

3. Proposta de resolució sobre l'abocador de Fígols (tram. 250-00264/12). GP Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 118, 83; esmenes: BOPC 152, 10).

4. Proposta de resolució sobre l'aplicació dels protocols previstos sobre la captura i la retirada de l'os Goiat (tram. 250-00284/12). GP de Ciutadans. Debat i votació (text presentat: BOPC 126, 80).

5. Proposta de resolució sobre la informació i la localització dels ossos del Pirineu (tram. 250-00311/12). GP de Ciutadans. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 136, 81; esmenes: BOPC 177, 47).

6. Sol·licitud de sessió informativa de la Comissió de Medi Ambient i Sostenibilitat amb el conseller de Territori i Sostenibilitat sobre els motius pels quals la Generalitat ha renunciat a assumir la representació de les comunitats autònomes als consells de ministres de la Unió Europea en el primer semestre del 2019 (tram. 354-00076/12). David Cid Colomer, juntament amb un altre diputat del GP de Catalunya en Comú Podem. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.

7. Sol·licitud de compareixença d'Artur Mas i Gavarró, expresident de la Generalitat, davant la Comissió de Medi Ambient i Sostenibilitat perquè informi sobre la concessió del servei d'aigua a l'empresa Aigües Ter Llobregat (tram. 356-00020/12). Marina Bravo Sobrino, del GP de Ciutadans. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

8. Sol·licitud de compareixença de Lluís Recoder i Miralles, exconseller de Territori i Sostenibilitat, davant la Comissió de Medi Ambient i Sostenibilitat perquè informi sobre la concessió del servei d'aigua a l'empresa Aigües Ter Llobregat (tram. 356-00021/12). Marina Bravo Sobrino, del GP de Ciutadans. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

9. Sol·licitud de compareixença de Santiago Vila i Vicente, exconseller de Territori i Sostenibilitat, davant la Comissió de Medi Ambient i Sostenibilitat perquè informi sobre la concessió del servei d'aigua a l'empresa Aigües Ter Llobregat (tram. 356-00022/12). Marina Bravo Sobrino, del GP de Ciutadans. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

10. Sol·licitud de compareixença d'Andreu Mas-Colell, exconseller d'Economia i Coneixement, davant la Comissió de Medi Ambient i Sostenibilitat perquè informi sobre la con-

cessió del servei d'aigua a l'empresa Aigües Ter Llobregat (tram. 356-00023/12). Marina Bravo Sobrino, del GP de Ciutadans. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

11. Sol·licitud de compareixença d'Artur Mas i Gavarró, expresident de la Generalitat, davant la Comissió de Medi Ambient i Sostenibilitat perquè informi sobre el procés de privatització de l'empresa Aigües Ter Llobregat (tram. 356-00029/12). David Cid Colomer, del GP de Catalunya en Comú Podem. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

12. Sol·licitud de compareixença d'Andreu Mas-Colell, exconseller d'Economia i Coneixement, davant la Comissió de Medi Ambient i Sostenibilitat perquè informi sobre el procés de privatització de l'empresa Aigües Ter Llobregat (tram. 356-00030/12). David Cid Colomer, del GP de Catalunya en Comú Podem. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

13. Sol·licitud de compareixença de Santi Vila i Vicente, exconseller de Territori i Sostenibilitat, davant la Comissió de Medi Ambient i Sostenibilitat perquè informi sobre el procés de privatització de l'empresa Aigües Ter Llobregat (tram. 356-00031/12). David Cid Colomer, del GP de Catalunya en Comú Podem. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

14. Sol·licitud de compareixença d'Elsa Artadi i Vila, excàrrec del Departament d'Economia i Coneixement, davant la Comissió de Medi Ambient i Sostenibilitat perquè informi sobre el procés de privatització de l'empresa Aigües Ter Llobregat (tram. 356-00032/12). David Cid Colomer, del GP de Catalunya en Comú Podem. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

15. Sol·licitud de compareixença de Lluís Recoder i Miralles, exconseller de Territori i Sostenibilitat, davant la Comissió de Medi Ambient i Sostenibilitat perquè informi sobre el procés de privatització de l'empresa Aigües Ter Llobregat (tram. 356-00033/12). David Cid Colomer, del GP de Catalunya en Comú Podem. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

16. Sol·licitud de compareixença d'una representació de la plataforma Salvem Salau davant la Comissió de Medi Ambient i Sostenibilitat perquè informi sobre els riscos del projecte miner al Pallars Sobirà (tram. 356-00237/12). Natàlia Sánchez Dipp, del SP de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, Marina Bravo Sobrino, del GP de Ciutadans, Antoni Morral i Berenguer, del GP de Junts per Catalunya, Ferran Civit i Martí, del GP Republicà, Jordi Terrades i Santacreu, del GP Socialistes i Units per Avançar, Yolanda López Fernández, del GP de Catalunya en Comú Podem. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

17. Sol·licitud de compareixença de la directora general de Qualitat Ambiental davant la Comissió de Medi Ambient i Sostenibilitat perquè informi sobre el control de la segona extracció de fangs contaminants de l'embassament de Flix (tram. 356-00248/12). Jordi Terrades i Santacreu, juntament amb un altre diputat del GP Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

18. Sol·licitud de compareixença del director del Zoo de Barcelona davant la Comissió de Medi Ambient i Sostenibilitat perquè informi sobre els nous models de zoològics (tram. 356-00275/12). GP Republicà. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

19. Sol·licitud de compareixença d'una representació de la candidatura Priorat-Montsant-Siurana a la Llista de patrimoni mundial de la UNESCO davant la Comissió de Medi Ambient i Sostenibilitat perquè informi sobre el paisatge agrícola de la muntanya mediterrània del Priorat, el Montsant i Siurana (tram. 356-00276/12). GP Republicà. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

El vicepresident

Bona tarda a tothom, diputats, diputades... Comencem aquesta sessió de la Comissió de Medi Ambient i Sostenibilitat.

Compareixença del director general de Polítiques Ambientals i Medi Natural per a informar sobre la gestió de la fauna salvatge, especialment dels ossos, al Pirineu

357-00133/12

A l'ordre del dia, el primer punt serà la compareixença del director general de Polítiques Ambientals i Medi Natural davant d'aquesta comissió per informar sobre la gestió de la fauna salvatge, especialment dels ossos, al Pirineu. Llavors, procedirem de forma que tindrà trenta minuts per intervenir, i després hi haurà les intervencions, els posicionaments per part dels grups parlamentaris, i, en principi, un torn de resposta per part seva.

Doncs així..., té la paraula per trenta minuts.

El director general de Polítiques Ambientals i Medi Natural (Ferran Miralles Sabadell)

Molt bona tarda a tothom, senyors diputats, senyores diputades... Quan preparàvem la compareixença vam veure clar, veient també una mica en alguns moments les preguntes que sovint se'ns formulen en aquesta matèria –les mocions, eh?, per les que se'ns insta a fer determinades coses–, que era important posar una mica d'ordre en el debat i que s'entengués clarament el que estem fent. Després, evidentment, es pot discrepar –això sempre– de com es fan les coses, però detectem que molt sovint hi ha un cert desconeixement del que en aquests moments existeix i del que en aquests moments s'està fent.

Llavors, va semblar, quan ens ho van proposar, que sí, que aquesta compareixença ens interessava també molt a nosaltres, eh?, ens interessava moltíssim per explicar-nos una mica millor en un tema que és força mediàtic i que genera tota mena de sentiments, i que era important tenir algunes xifres i poder contextualitzar les coses.

Per tant, el primer bloc... Faré tres blocs: un primer sobre la gestió de fauna, que se'm demanava; un sobre els danys i com actuem davant els danys d'aquesta fauna, i un tercer centrat en l'os, eh? –especialment de l'os, parlarem.

El primer, el tema de la gestió de la fauna. Una de les primeres confusions que sovint es donen és no tenir present que a Catalunya la fauna cinegètica es gestiona amb un departament i amb unes determinades polítiques, i la fauna salvatge protegida, amb un altre departament i amb unes altres polítiques. Per tant, si avui vostès em pregunten sobre els cabirols, el senglar, eh?, i fins i tot diria la guineu, el gavià argentat, o altres que la gent no associa com a cinegètiques, doncs, jo els diré que això és fauna cinegètica, té unes regulacions, té unes ordres de vedes, té uns instruments de planificació i de gestió que són diferents i que es gestionen des del Departament d'Agricultura.

Si em pregunten per la fauna salvatge protegida, aquesta és la que gestionem nosaltres al Departament de Territori i Sostenibilitat, i també –i també– el que té a veure amb les espècies exòtiques invasores, espècies també salvatges, eh?, exòtiques, i sobretot quan són invasores, que això també és una competència que tenim, doncs, a la Direcció General de Medi Natural.

Per tant, aquesta és la primera distinció: la fauna cinegètica..., o que es pesca, eh?, piscícola, tant en rius com en mar, eh?, la gestiona el Departament d'Agricultura. Jo avui no els parlaré d'això, eh? No els parlaré d'això perquè, ho repeteixo, és una altra política, són uns altres instruments, tot i que sovint, evidentment, ens trobem tots en el mateix territori i les coses es creuen.

Dit això, quin és el principal instrument per gestionar la fauna salvatge amenaçada? Doncs el primer és disposar d'un catàleg, un catàleg de la fauna salvatge amenaçada. Aquest catàleg fa temps que se l'espera. Aquest catàleg està molt avançat a nivell de tramitació, bé, a nivell..., està pràcticament..., vull dir, les idees són clares, està redactat, estan justificats tots els annexos, està feta tota la feina, i en aquests moments el tramitem, el tramitem en forma de decret, eh? Això és un regla-

ment, és un decret. Per tant, hi haurà un decret que tramitem ara, en breu, que és el catàleg, ho repeteixo, de fauna salvatge amenaçada de Catalunya.

Perquè es facin vostès una idea ràpida de què vol dir això, doncs, aquest catàleg llistarà en un annex vora noranta espècies que considerem que estan en perill d'extinció a Catalunya, eh?, hi ha unes noranta espècies que considerem que estan en perill d'extinció. I n'hi ha de l'ordre de 185 –s'ha d'acabar d'ajustar la llista, i en el procés d'informació pública i de tramitació del decret, doncs, pot ballar una mica, si hi ha algunes alegacions justificades científicament, etcètera– que considerem vulnerables. Per tant, el catàleg diu: «Aquí hi ha una llista d'espècies en perill d'extinció, aquí hi ha una llista d'espècies que són vulnerables», i també llista les espècies que es considera que són extintes com a reproductores a Catalunya.

I què fem a partir d'aquí? Doncs aquelles que estan en perill d'extinció requereixen un pla de recuperació; aquelles que són vulnerables, que estan en una situació vulnerable, requereixen un pla de conservació; aquelles que estan extintes..., podria –i ho poso en condicional– estudiar-se la reintroducció d'aquestes espècies, eh?, es van extingir i un pot plantejar-se potser, doncs, si seria convenient o no recuperar-les. A Catalunya, per exemple..., no ho sé, l'àliga imperial, doncs, es va extingir, eh? El linx també es va extingir als anys seixanta; algú podria plantejar-se... El grèvol, que és com una mena de perdiu, s'està parlant de reintroduir-lo a l'Aran, eh? Coses d'aquestes també podrien passar. I, després, tinguem en compte que hi ha tot un últim bloc, un quart bloc, que són aquelles espècies que estan no amenaçades però protegides, eh?

I, per tant, tota espècie de fauna salvatge estaria en aquestes agrupacions, en aquests paquets: o en perill d'extinció o vulnerable o extinta o protegida no amenaçada. Evidentment, hi ha la resta d'espècies, doncs, que no estan protegides, que també n'hi ha.

Això vol dir que no hem fet res perquè no hi havia el catàleg? No. Hi ha plans de recuperació: el del trençalòs, i que ha sigut un èxit, per exemple; el de la gavina corsa, i ha sigut un èxit, eh?, espectacular, amb una espècie amb la que teníem la màxima responsabilitat mundial, i s'ha recuperat, i moltíssim; el del fartet i el samaruc, dos peixos d'aiguamolls, també ha estat espectacular; el de la llúdriga, que està arribant a les portes de Barcelona, també. D'acord? Per tant, podríem explicar un grapat ja d'històries d'èxit.

Però, com els he dit abans, les espècies que estan amenaçades són moltes. Quina és la intenció que tenim un cop tinguem el catàleg? És fer un pla de recuperació, diguem-ho així, si em permeten l'expressió, òmnibus, eh? És a dir, en lloc de fer un gran decret difícil d'aplicar i costós de tramitar i de molt de temps..., tenim molt clares, en aquestes espècies, quines són les principals amenaces. Per tant, podem fer cirurgia fina en una sola espècie o podem anar als problemes principals d'un grup molt important d'aquestes espècies.

I, diguem-ne, aquest és el capteniment que té el Govern en aquests moments, que és el de definir les principals estratègies, les més impactants, en positiu, eh?, les que més rendiment poden donar en termes de conservació, per protegir aquestes espècies amenaçades. I, per tant, fer un decret macro, eh?, amb les principals, si m'ho permeten, jugades per realment fer un pas endavant i un salt endavant. Perquè en el passat, doncs, s'ha fet molt esforç en poques espècies, i considerem que potser és important fer alguns esforços que beneficiïn moltes espècies. Hi ha algunes polítiques, algunes actuacions que podem desplegar els propers anys, que en termes de rendiment podrien permetre'ns fer un salt general important, eh? I, per tant, aquesta és la nostra estratègia.

Evidentment –i amb això acabo aquest bloc–, nosaltres fem una gestió preventiva i una d'activa, eh? La preventiva, en forma d'informes, d'avaluacions d'impacte ambiental, etcètera. És a dir, tenim una intervenció gran, quan hi ha projectes, quan hi ha planificació urbanística, quan hi ha tota mena d'instal·lacions. Aquí, evidentment,

els tècnics de fauna, doncs, informen, i en base a això també es prenen determinades decisions, no? O, quan hi ha processos ja més intensos d'avaluació ambiental, tant de plans com de projectes, també hi ha una intervenció gran del Servei de Fauna i Flora per protegir aquestes espècies.

Per tant, tenim un esforç de seguiment a Catalunya bastant notable, és a dir... Ho vaig notar ara fa pocs dies. Vaig estar a Madrid, al Consell Estatal per al Patrimoni Natural i la Biodiversitat, no?, i quan parlàvem d'aus que s'electrocuten o d'altres qüestions així, doncs..., tenim nosaltres uns inventaris potents de totes les bases..., vull dir que l'esforç que es fa de coneixement és important. I, a més, pensin que a Catalunya tenim algunes entitats punteres a nivell mundial: l'Institut Català d'Ornitologia, per exemple, és un d'aquests; és espectacular el nivell de coneixement que tenim de tot el territori, de les espècies d'ocells, tant les que crien com les migrants i tal. Per tant, estem en disposició, eh?, de protegir amb informes, amb valoració ambiental, aquesta fauna, d'acord?

Això era el que volia situar un moment, el context, per no parlar només dels danys que fa alguna fauna, eh?, i per centrar una miqueta que la política de fauna i de conservació de la fauna és bastant més gran, i no tinc més temps per explicar-ho, però en podem parlar tant com vostès desitgin.

El segon capítol o bloc que els deia és el dels danys i les indemnitzacions. Jo aquí, què volia contextualitzar? Com que el que surt més a la premsa són l'os i el llop, sembla que l'os i el llop són el principal problema que tenim. Però si jo ara els digués que cada any en indemnitzacions... En aquests moments estem destinant a indemnitzacions de l'ordre d'uns 250.000 euros, eh?; això és el que permet pagar, diguem-ne, els danys que fa la fauna salvatge a l'agricultura o a la ramaderia. Si els digués que una sola espècie són 200.000 d'aquests 250.000, segurament..., no sé si algú de la sala l'encertaria, eh? Jo no l'hauria encertat fa un temps, eh?, també els ho dic, eh? (*Pausa.*) La polla blava, amb els danys que fa a l'arròs al delta de l'Ebre. No és l'os ni el llop; la polla blava al delta de l'Ebre, amb l'arròs. D'aquests 250.000 euros, de l'ordre quasi de 200.000, eh?..., és aquesta espècie.

Estem ara desenvolupant un protocol molt interessant amb els agents rurals, amb vols de drons, per quantificar exactament aquests danys i poder-los ajustar una mica més, que abans es tirava més a l'engròs. I, per tant, estic segur que aquests 200.000 a la pràctica i en realitat, doncs..., potser són 150.000. Amb el protocol que estem fent, això ho veurem l'any que ve, que podrem quantificar-ho millor, eh?

Per tant, és això. I si em pregunten: i l'os, quant? Doncs, miri, l'any passat, que va ser molt, perquè els anys anteriors havia sigut menys, de l'ordre d'uns 21.000 euros. Per tant, era important també quantificar-ho.

Quina mena d'animals fan danys? Quina mena d'animals fan danys que indemnitzem? A banda de l'os i del llop, que això ja és evident, tenim unes quantes rapinyaires, sobretot l'astor, l'esperver, que poden fer mal a l'aviram, eh?, a granges de gallines, pollastres...

Tenim el tema del voltor, que ara comentaré, que és especial.

Tenim la polla blava i el flamenc; el flamenc..., són uns quatre mil euros, el que ens costa a l'any; la polla blava ja he dit que uns 200.000, perquè vegin, eh?, que hi ha diferències grans d'una espècie a l'altra.

I després tenim una situació curiosa, que no és tant un dany que la fauna fa sobre un bé, sinó que el que indemnitzem és no poder aprofitar aquell bé. Això ho fem amb l'esperver cendrós, l'arpella pàl·lida, aquests rapinyaires d'ales estretes que tenim a les Terres de Lleida, sobretot, i una mica cap a l'Empordà, eh?, amb el cereal. Que quan identifiquem un niu d'aquesta espècie resulta, doncs, que tenen els polls en el moment que passen les màquines de segar, eh? Per tant, el que fem llavors és acotar un perímetre on hem identificat el niu i li paguem a l'agricultor el que no pot collir en aquell perímetre que no podrà segar. Li diem: «No seguis això», però ho paguem –però ho paguem. I d'aquesta manera hem pogut fer un salt important en la

protecció d'aquestes espècies, que evidentment morien una rere l'altra en les aspes de les màquines de segar, eh? Per tant, tenim diferents situacions, i queda una mica contextualitzat.

Els deia que hi ha un tema..., o sigui, ara veuran que normalment no hi ha gaire debat sobre els danys, no hi ha queixes sobre els danys, encara que en algun moment algú, doncs, pregunta per aquest tema. Després en veuran les xifres; el percentatge de denúncies que no es consideren atribuïbles a aquestes espècies, eh?, és molt molt baixet. Vol dir que no ens estem discutint, i aquí no hi ha una cosa que és que «la major part de danys l'Administració no els reconeix...» No, veuran vostès que es reconeixen pràcticament tots, quan hi ha una denúncia, molt sovint. Són poques vegades les que dius: «Això no està provat i això no és així», o que els tècnics diuen: «No, no, això..., hi ha molts indicis de que això no ha sigut així.»

Però potser el tema que està més a debat és el del voltor, eh? Perquè el voltor durant uns anys es va considerar..., i no es va discutir, es va dir: «Escolta, mira, si hi ha queixes i s'atribueixen al voltor una sèrie de danys, doncs, paguem-les, eh?, i s'ha acabat el problema.» Aquest va ser un criteri en una altra època, que no és en la que jo he fet de director, eh? Evidentment, a nivell tècnic, que hi hagi plomes... Qualsevol animal que mor a muntanya, amb la de voltors que hi ha..., en poca estona els voltors han fet la feina i en poca estona hi ha plomes pertot arreu, eh? Però després s'ha fet un treball important de peritatge, hi ha gent especialitzada amb gossos que detecten, hi ha una sèrie de protocols molt fins, i la veritat és que el voltor pot estar molt..., allò, acabant de rematar un animal que ja està agònic, però, diguem-ne, és incapaç de matar un animal que estigui en mínimes condicions...

I, per tant, aquí hi ha un debat, perquè en altres temps no s'havia discutit, no s'havia peritat gaire i s'havia tirat un pelet pel dret, i en aquests moments, quan es fa feina més fina, doncs, no és atribuïble... I aquesta és l'única espècie en la que sí que els reconec que hi ha un cert debat, que tothom troba plomes i pensa i està convençut de que el voltor ha fet aquell dany, però després, quan ho analitzem i això, doncs, no és així, eh? I aquesta seria l'única espècie, ja dic, en què és així. En la resta, la veritat és que no discutim pas massa, perquè ràpidament podem certificar les coses i procedir a pagar, eh?

Ens basem en un decret, el Decret 176/2007, eh? –aquest decret de l'any 2007, eh?, el 176. Amb anterioritat a aquest decret, es pagaven aquestes coses entenent que era una responsabilitat patrimonial, eh?, hi havia un expedient de responsabilitat patrimonial. Això era laboriós, administrativament, era molt lent i molt complicat, i es va decidir fer aquest decret, el 176, que és un decret que regula els procediments per compensar els danys.

Cobreix aquestes espècies que els deia i estableix un procediment per pagar aquests danys. No només paga els danys directes quan es troba un animal mort, sinó que, en un percentatge inferior, però també, paga els animals que estan ferits, paga alguns danys que puguin ser indirectes, com per exemple, doncs, si es veu que aquell estrès o aquell daïxò ha produït uns avortaments, eh? Per tant, també preveu altres supòsits indirectes que també es poden estimar i també es paguen.

Quina és l'única cosa que no es paga i on tenim una mica també el problema? –jo, com poden veure, estic intentant ser el més sincer i clar possible. El tema de les desaparicions. No hi ha cap assegurança quasi al món, eh?, que si no troba..., vull dir, no trobarà cap ramader una assegurança que si no troba el cadàver li indemnitzï això. I aquí tenim un problema sempre amb les asseguradores, quan no es troba cap cadàver.

I algú pot dir: «Segur que si aquell animal m'ha desaparegut és perquè va passar no sé quin animal per aquí al costat i el va espantar.» Bé, no trobes l'indici, no pots fer cap peritatge, no pot venir ningú d'una asseguradora a fer-ho ni cap tècnic de l'Administració, etcètera. I aquí sí que hi ha una petita zona d'aquestes negres: bé, animals que desapareixen, i que evidentment no es pot provar que sigui per la fauna;

poden ser llamps, poden estimbar-se, poden simplement ser vells i no poder seguir i quedar-se al mig del bosc. Vull dir, poden ser mil coses, eh?

L'altra cosa que sovint se'ns diu és... Se'ns diuen dues coses, bé, se'ns en diuen tres, de fet. Se'ns diu: «És que no s'indemnitza.» Ja ha quedat clar que sí que s'indemnitza, de fa molts anys; hi ha un decret i ho paguem tot i no ho discutim.

Segona cosa que es diu: «És que no es paga prou ràpid.» Bé, l'any passat la mitjana dels pagaments –en el tema de l'os i així, que és el que més s'ha reivindicat– ha estat de tres mesos, eh? Quan el 2016 em van nomenar director general, s'estava seguint el procediment que preveu el decret –el decret era per agilitzar una cosa que encara era més lenta–, però sí que és veritat que s'estaven pagant coses a més d'un any vista, eh?, i, clar, això resultava francament inadmissible.

El que vam fer va ser contractar una pòlissa de responsabilitat patrimonial per poder avançar els pagaments molt més ràpid mitjançant una companyia asseguradora, per la qual cosa vam aconseguir passar d'un any, any i mig, que m'havia trobat, diguem-ho així, el 2016..., vam aconseguir el 2017 passar a una mitjana de cinc mesos, i l'any passat va ser ja una mitjana de tres mesos, eh? També..., no sé quina asseguradora de les que tenim tots a nivell particular a casa ens paga en menys de tres mesos. Per tant, jo crec que és un termini absolutament..., normal, diguem-ho així, eh?, no hi ha aquí una demora. Clar, vull dir, constatar els danys, tenir la denúncia, donar un temps d'allegacions a l'afectat, etcètera, en tot això hi ha una part que forçosament s'ha de fer i és el que ja se'ns menja aquests tres mesos, però jo crec que estem pagant molt ràpid.

I la tercera crítica que es feia és la de les quanties, eh? Es deia..., primer: «No es paga» –sí que es paga–; «És que es paga molt lent» –ja ho veuen–, i «És que no es paga la quantitat que toca» –bé. El decret aquest preveia unes quantitats realment per sobre de mercat, eh?, i, per tant, durant uns anys va haver-hi fins i tot picaresca, perquè és molt millor poder atribuir el dany a l'os, que ho paguen molt millor, que a totes les altres assegurances que puguis tenir per aquests danys, no? Per tant, es pagava bé.

En aquests moments estem ja en un punt que ja estem sobre mercat, i haurem de revisar el decret i tornar a posar les quanties, doncs, per sobre, eh?, i això vol dir modificar el decret. Però diguem-ne que encara estem..., vull dir, és una cosa que ara ja ens comencem a plantejar; no és una cosa, allò, que ja faci anys que ho veiem, no és així, perquè, ho repeteixo, en algunes reunions que he tingut amb alguns ramaders, doncs, més d'una vegada, quan ens hem mirat junts el decret, s'han sorprès, i han dit: «Carai, això es paga, per una ovella jove de tres anys?» Puc dir que durant uns anys es pagava molt bé, que en aquests moments es paga correctament i que, evidentment, haurem de fer alguna cosa perquè d'aquí a un temps no ens diguin: «Esteu pagant per sota del que tocaria.» Però aquest és el concepte.

Passo a l'os –com anem de temps, senyor vicepresident?

El vicepresident

Li quedarien deu minuts.

El director general de Polítiques Ambientals i Medi Natural

Deu minuts, bé. Aviam, la primera. L'any 96 quedaven quatre o cinc ossos al Pirineu. Per tant, quan es va començar això que en diuen «la reintroducció», que de fet és un projecte de recuperació, eh?, quedaven quatre o cinc ossos a la part occidental del Pirineu. A la part central, que és la nostra, eh?, la que ens toca a nosaltres, ja no, eh?

Llavors va ser quan els francesos, mitjançant un Life, l'any 96, doncs, alliberen un mascle i dues femelles, eh? I després, amb els anys, des de llavors fins aquí, s'han arribat a alliberar deu exemplars per part dels francesos, dos mascles i vuit femelles; les dues últimes, a finals de l'any passat, que ja ho saben, eh?, que va ser cap al Bearn, a l'altre costat d'Aragó i de Navarra, per entendre'ns, eh? Això va ser l'any passat, que van alliberar dues femelles per veure si la població aquesta occidental també s'ajunta amb la nostra, diguem-ho així. Per tant, de fora han arribat a allibe-

rar-se deu exemplars per part dels francesos i un per part de Catalunya, que va ser el Goiat, l'any 2016, eh?

Evidentment, l'os es va extingir al Pirineu per acció de l'home; no perquè no tingués hàbitats, no perquè passessin altres coses, sinó per verí, per caça, per furtivisme i per persecució implacable, eh? En el moment que això no és així, l'os no té cap problema per desempallegar-se al Pirineu, i, per tant, a efectes de la feina dels biòlegs..., en aquest cas, és fàcil, perquè l'os, evidentment, té un medi idoni en el Pirineu.

El problema de conservació, per tant, no és el de l'espècie, sinó que és el de la coexistència de l'espècie amb algunes activitats. I, per tant, l'esforç que fem nosaltres no és gastar-nos els diners en polítiques de les que podríem entendre de conservació, eh?, de recuperar uns hàbitats, de recuperar..., no ho sé, de protegir un espai tranquil, de perseguir gent que no sé quines coses fa. No, no; bàsicament, la política de l'os és sobretot –sobretot– anar minimitzant tant com es pugui els danys que puguin ocasionar sobre la ramaderia, d'acord?, i, per tant, la prevenció –abans hem vist la indemnització, doncs ara la prevenció.

En aquests moments tenim uns quaranta..., l'any passat es van comptabilitzar quaranta-cinc ossos. Cada any en tenim una xifra, eh?, perquè hi ha ossos joves i hi ha una mortalitat important d'ossos joves i va fluctuant, però veiem clarament que la població de l'os lentament va creixent, i en aquests moments són quaranta-cinc exemplars. Els en podria donar més detalls, però ja els donarem, si de cas, després.

Llavors, quins danys han anat fent aquests ossos? L'any 2016 –parlaré dels tres últims, que són, a més, els que jo he viscut com a director general, i després, si cal, podem anar més enllà–, a tot Catalunya..., parlo de dades de tot Catalunya, que bàsicament és Pallars Sobirà i Vall d'Aran, eh?, quan parlem d'ossos, però la xifra a Catalunya és, l'any 2016, seixanta-nou depredacions.

Quan diem aquí «depredacions» també hi posem les arnes de les abelles, eh? Per tant, van fer mal en aquest cas, per exemple, divuit arnes, eh? Per tant, no són seixanta-nou animals, eh? –ovelles o cavalls–, sinó elements depredats, diguem-ho així. Pot ser algun animal o pot ser una arna de les abelles que han fet malbé, eh?, que s'han menjat una part de la mel o de les abelles. El 2017, cent catorze predacions, i el 2018, cent seixanta-set predacions, eh? Seixanta-nou, cent catorze, cent seixanta-set.

Com els deia abans, de tot el que es va denunciar, el 2016 només un 4 per cent de les denúncies no es va considerar que fossin per os, eh? –els deia que eren percentatges baixets, quaranta-dues–; el 2017, el 7 per cent; el 2018, el 5 per cent. Per tant, ens movem així: 4, 5 per cent del que es denuncia; si volen que els posi, així, una xifra, doncs, seria les que no es consideren atribuïbles a l'os, eh?

En aquests moments tenim pagats..., abans he dit que la cosa funciona bé a tots els expedients, i no és ben bé veritat: en cinc expedients s'han hagut de fer requeriments i s'ha hagut de demanar informació complementària. Per tant, ens en queden cinc d'encallats, eh?, i dos per defunció del titular, que estem buscant els hereus legals. Vull dir que són coses que han passat..., de tramitació, però no pas..., perquè ha sortit algun problema relatiu al ramader, que no tenia la documentació, o, en aquest cas, dos per defunció. Però el que puc dir és que quan tanquem l'any –ja va passar l'any passat, ha passat aquest–, quan tanquem l'exercici, doncs, el tanquem, com els he dit abans, raonablement ràpid i bé, pel que fa a indemnitzacions.

El dispositiu de prevenció. Perquè llavors es diu: «És que no es fa prevenció.» Nosaltres..., l'Administració catalana paga sis agrupaments, eh?, que són quatre al Pallars i dos a l'Aran. I els agrupaments són, doncs, la possibilitat que es dona a un ramader gratuïtament, eh?, de dipositar el seu bestiar, de posar el seu bestiar en mans en aquest cas de l'Administració, que contractem els pastors, i durant cinc mesos i mig, sis mesos –és gairebé la meitat de l'any, eh?–, mentre el ramat és a muntanya, estarà vigilat les vint-i-quatre hores del dia, es tancarà a la nit, amb gossos de protecció, i, per tant, estarà, diguem-ne, amb les màximes garanties que es poden donar.

Quan mirem realment això, veiem que és bastant espectacular. Després els en donaré una mica la comparativa, però en els ramats agrupats del Pallars hi ha hagut aquest any sis baixes, eh?, sis ovelles. Vull dir, el problema de l'os al Pallars, eh?..., quan es diu: «El problema de l'os al Pallars»..., són sis ovelles, en els ramats agrupats, i al Pallars pràcticament tothom agrupa. I, ho repeteixo, és una cosa que l'Administració ofereix gratuïtament i vint-i-quatre hores, i funciona, i funciona molt bé. I la diferència és espectacular respecte a que el ramat no estigui protegit o no estigui, clar, vigilat.

Per tant, el que vull deixar clar és que l'Administració hi està compromesa, no ha defugit la responsabilitat; no s'ha escapat, aquí, sinó que està en el terreny. I podria haver optat per només indemnitzar, com fan altres països: «Indemnitzo el dany.» Nosaltres això ho fem, però nosaltres, a més a més d'indemnitzar, prevenim. Però és que podríem també prevenir simplement donant uns ajuts, eh?, i que s'organitzin, i que s'ho muntin. Tampoc els hem deixat sols en aquest sentit, perquè ho organitzem des de l'Administració, des de la direcció general, i, per tant, som nosaltres els que fem la logística, som nosaltres qui contractem els pastors, som nosaltres els que contractem les assegurances...

Per tant, crec que a Catalunya, quan es diu: «És que s'hauria de fer prevenció»..., perdoni, el bestiar afectat, que és el bestiar xic –ovelles i cabres– tenen un dispositiu, tot aquell que el vulgui, gratuït, eficaç i, a més a més, l'Administració, claus en mà... «Escolti, vostè porti-me-les aquí el mes de juny i les recull al setembre o l'octubre», eh? Per tant, és un dispositiu, ho asseguro, potent, i els resultats estan aquí. Què ens està passant? Home, que els danys es produeixen, i majoritàriament en ramats que no estan agrupats perquè no han volgut agrupar-se. I aquí hi ha una diferència molt gran, entre que estiguin agrupats o no. Per tant, el dispositiu hi és.

Però és que, a més a més, fem una assegurança per accidents. I, per tant, tot aquest bestiar, a banda, té un plus, que és que si a més a més s'estimben, si a més a més hi ha un llamp, si a més a més..., altres accidents, també, eh?, també hi ha una assegurança per part de l'Administració. Per tant, hi ha una cobertura realment gran.

I què passa amb vaques i cavalls, el bestiar gros? Doncs el bestiar gros és més difícil... Primer, no es pot agrupar cada vespre, però és que, a més a més, amb els ossos tenen molt pocs problemes. Precisament el factor diferencial que ha passat amb el Goiat, que va passar l'any passat, és aquest: és un animal que toca bestiar gros, que no és en absolut la norma. Fins i tot han vingut experts aquí a Catalunya, arran del Goiat –experts de Cantàbria, del nord d'Espanya–, a assegurar que els ossos no toquen els cavalls ni les vaques, pràcticament, eh? Que sí que n'hi ha alguns amb vedells, amb poltres i algunes coses, però que no..., i els estranyava molt. Però hi ha algun altre cas que ha passat, com el del Goiat. Per exemple, a Itàlia va passar; per tant, hi ha alguns casos d'exemplars que han fet això. I aquest és el fet diferencial. Perquè, si no..., hi pot haver molèsties de que les eugues canvien de muntanya, hi ha alguns moviments de vaques i tal, però els danys sobre vaca i cavall són molt mínims.

I en els danys sobre ovella i cabra, que són molt alts, ho repeteixo, amb una prevenció adequada està demostrat que la cosa funciona, i l'oferim i és gratuïta. Què ens gastem en això? Doncs, miri, l'any passat en tot aquest dispositiu ens vam gastar 250.000 euros –bé, 252.248, eh?, concretament. I això es gasta contractant pastors, contractant vigilants de vaques i eugues perquè els ajudin, infraestructures de tancament, eh?, tancaments elèctrics, gossos de protecció i tal, les assegurances..., tot això puja a això, a aquests 252.248 euros.

A banda d'això, tenim altres ajuts; per exemple, els que es deriven del parc natural, eh? Els nostres espais naturals donen ajuts als ramaders, que a mi ara no em dona temps d'entrar-hi, eh?

El vicepresident

Bé, si vol podem ser una mica flexibles...

El director general de Polítiques Ambientals i Medi Natural

Com que suposo que voldreu també que parli del Goiat i d'alguna altra cosa d'aquestes més..., també, eh?, que ha generat certes polèmiques i tensions, deixo aquest tema dels ajuts, eh?

Però el que vull que quedi clar és que l'any passat en els ramats agrupats, que és un servei que s'ofereix a tothom i gratuïtament, hi va haver sis baixes al Pallars. I no tinc la dada aquí de la Vall d'Aran del 2018, però els donaré les del 2017: el 2017 al Pallars, dos; a l'Aran, tretze, eh? –a l'Aran, 13. La del 2018, si la poguéssim buscar –no sé si és possible–, després la donaríem.

També s'acusa sovint que l'os està acabant amb la ramaderia de muntanya, amb les explotacions i amb la daixò. Què hem de dir, què vull dir al respecte? Nosaltres tenim les dades de totes les explotacions que pleguen del Pirineu, explotacions ramaderes extensives, i no hi ha diferència entre la zona de l'os i tota la resta de Pirineu on no hi ha os; és a dir, hi ha comarques on no hi ha os que pleguen molt més les... I hem comprovat que durant anys el nombre d'explotacions a la zona d'os és estable, eh? –és estable. Per tant, no és aquest, el tema.

El que l'os ha canviat –i això és cert, i això no ho amagarem mai– és, bé, una mica la gestió i la vida. Clar, amb l'extinció o quasi extinció de l'os, doncs, els ramaders s'havien acostumat a que no hi havia raons per vigilar el ramat, i, per tant, hi havia una tradició d'aviar al bestiar i anar-lo a veure un cop per setmana aviam com estava, o despreocupar-se'n bastant més. I això –és veritat– ha canviat. Això ha canviat, i, evidentment, en els moments de canvi, doncs, hi ha tensions i hi ha estrès, i dius: «Home, per què carai a mi m'han hagut de complicar la vida?» I això jo ho dic així i tal perquè a mi em passaria. Jo diria: «Ostres, jo tenia això..., m'era més còmoda, la vida, no? I ara, escolti, hi ha una fauna aquí, tal, i jo ara he de canviar els meus hàbits i he de tornar al que feien els avis, eh?, de vigilar i de tancar.»

Bé, si això fos així, un retorn només al passat, doncs, diríem: «És veritat.» Però si aquest retorn en aquesta era, doncs... És l'Administració, que la societat li demana que protegeixi la biodiversitat i tenir molts convenis i tractats de que això ha de ser així. I no podem anar des d'Europa demanant que els orangutans a l'Àsia es protegeixin, els rinoceronts en extinció a l'Àfrica, el jaguar a Amèrica, i deixar que a casa nostra se'ns extingeixi l'os; vull dir, no podem fer el doble joc. Si allà juguen i els demanem també que s'organitzin perquè al món ha de seguir havent-hi tigres i ha de seguir havent-hi elefants, doncs, també a nosaltres ens toca conviure amb l'os, i no podem fer el doble joc. Per tant, a partir d'aquí... Això sí, es crea una molèstia, ens hi impliquem com a administració. Aquesta és la cosa. Per tant, en prevenció es fa un esforç gran.

El Life, el Piroslife..., perquè sovint s'ha dit: «És que tot això és el Piroslife.» Hi ha un Life, que va anar del 14 fins al 19, eh?, va començar..., bé, de fet és 15-19..., del 2015 al 2019 hem tingut un Life dotat amb 2 milions i mig; el 75 per cent el posa la Comissió –posa l'ajut– i l'altre 25 el posa l'Administració, eh? I amb aquest Life hem pogut, aquests anys, assajar mecanismes de prevenció i pagar, doncs, aquestes coses que els explico.

D'aquest Life..., a vegades es diu: «És que tot s'ha dedicat a portar un os.» Bé, portar un os és un 9 per cent d'aquest Life, eh? Dels 2 milions i mig, portar el Goiat i tot l'operatiu, diguem-ho així, d'alliberar el Goiat i de seguir-lo..., tot això és un 9 per cent d'aquest Life. La quantitat grossa, el 35 per cent, és prevenció de danys a la ramaderia, eh?, no les indemnitzacions, que això a vegades també es confon: les indemnitzacions es paguen de les partides del pressupost; però la vigilància, els pastors, la infraestructura..., per a això s'ha tirat del Life –el 35 per cent. La següent gran partida, el 29 per cent, és el suport a ramaders dels grups de seguiment.

Per tant, veiem que el paquet gros, gros, gros, gros, eh?, ha sigut el de prevenció, suport, seguiment. I a vegades es diu: «S'han gastat 2 milions i mig per portar un os, i, després, mira els ramaders, no es fa res.» No. El Life serveix sobretot per a la

prevenció, i, sí, un 9 per cent s'ha gastat per portar un animal, que els en puc explicar també les raons, o després ho farem, en el torn de rèplica.

Acabo amb el Goiat, eh?, perquè és l'os que, com els deia, és el que ha estat responsabilitat de Catalunya –el seu alliberament, diguem-ne. El Goiat es va portar perquè hi havia la percepció de que la població d'os anava bé però era molt molt endogàmica, i que tots portaven sang d'un mateix mascle, que és el Pyros. I, per tant, es va considerar, per tots els tècnics experts en fauna, que calia posar-hi sang nova i diversificar un pelet aquesta població, i que calia portar un altre exemplar, un mascle. Això s'ha fet.

Després s'ha constatat que, a banda del Pyros, tenim dues sangs més: una d'un os que va deixar..., Balou, que va morir, però que ha deixat descendència, i una altra d'un altre os que es diu Canelito. Per tant, a l'hora de la veritat, la situació és una mica més bona, amb el coneixement que tenim ara, que la que sabíem fa tres anys, quan es va dissenyar l'operatiu. Tot i això, feia falta; no era tan imprescindible com semblava, perquè semblava que no hi havia res més que sang del Pyros i hi ha algun altre exemplar de dues línies més, però es va considerar que feia falta.

Bé, el Goiat... Ha funcionat molt bé tot l'operatiu, però el Goiat, com ha passat –ho hem anat constatant– a algun altre lloc del món..., de tant en tant hi ha algun exemplar, doncs, que pot ser molt predador. Hem de dir que no és perillós, eh?, no és agressiu. O sigui, el Goiat s'espanta com tots els altres ossos, fuig amb qualsevol dispositiu i evita el contacte humà com tots els altres ossos, i no té cap gest d'aquests... És caçador –és caçador–, eh?

I la veritat és que, sorprenentment, clar, amb els tres anys que portem, el 2016, 17 i 18..., doncs, mira, el 2016 va fer un atac; el 2017, nou; el 2018, quinze –a més, *in crescendo*. El 2016 no havia atacat cap cavall; el 2017, quatre cavalls, i el 2018, nou, eh? Per tant, hi ha una focalització clara. No vol dir que no mati altres coses, perquè també el Goiat ha matat aquest any –perdoneu, és que ho tinc separat, no ho tinc per Catalunya... Per exemple, aquest any ha matat trenta-set ovelles a França, ha matat deu ovelles a l'Aran i no n'ha matat cap al Pallars, eh? Com veiem, no només són cavalls, però l'aspecte segurament més sorprenent és el cavall.

Què ha passat, llavors, i per què s'ha generat la crisi que s'ha generat, tal com la llegim nosaltres o la interpretem nosaltres? Clar, diguem-ne que hi havia una situació que algú dirà: «A mi no m'acaba de satisfer», però força controlada amb el bestiar petit, com els deia, amb ovelles i cabres. I teníem una situació que els cavalls i eugues es tocaven poquet, però llavors apareix un exemplar que això ho destarota. Què passa? Que el ramader principal al Pirineu és el de bestiar gros, i, clar, de cop se sent al mig de la història d'una manera clara, no?, i diu: «Veus? Veus com nosaltres també tenim aquí un problema?»

I no només això, sinó que una mica..., mediàticament, qualsevol persona que vegi que un os és capaç de matar una euga adulta, pensa: «Doncs una persona, escolta, no li dura ni trenta segons.» Llavors, què vol dir això? Que també hi entra una certa alarma social. A això és al que ens ha portat el Goiat: en una situació que anava estabilitzant-se i que anava tranquil·litzant-se, eh?, irromp el bestiar gros, irromp una certa alarma social. I això és evident i ha canviat força les coses. Les xifres són les que he dit abans, són bones, però hi ha un exemplar que ens ha ocasionat un problema.

Què vam dir nosaltres i quina és la posició? –i amb això ara ja sí que vaig acabant, vicepresident. Què hem dit nosaltres? I això..., puc ara també recórrer, que les tinc aquí, diguem-ne, a les notes de premsa i l'hemeroteca. El que s'ha dit és: igual que som..., diguem-ne, serem responsables per una cosa i per l'altra, comencem per aquí. Igual que en un cert moment es diu que cal..., tots els biòlegs ens diuen que cal portar sang nova i cal fer aquesta actuació, i la fem, de la mateixa manera, si hi ha un exemplar, un de sol, que posa en crisi el model i que dinamita una mica tot el que s'anava endreçant, eh?, doncs, no ens tremolarà la mà, com a govern, per prendre una decisió. Perquè nosaltres entenem que estem conservant l'os al Pirineu, eh?, que

és el l'obligació que tenim, no un individu; estem conservant l'espècie, no un individu. Per tant, si s'ha de prendre una decisió, la prendrem. I aquesta és la primera cosa que es diu: «No, no, si s'ha de prendre, la prendrem.»

La segona cosa que es diu és que això no es pot fer, diguem-ne, en calent, ni pot ser una decisió política, fruit de la pressió, que en un cert moment, mira, el que hi hagi en aquell moment de conseller o de síndic o de director, doncs, es vegi molt pressionat i comencem... No. Definim unes regles de joc, definim un protocol, i que qualsevol tècnic pugui signar un document com aquest amb un criteri i no amb l'opinió d'un tècnic. Si jo faig signar aquí el senyor que m'acompanya, el Santi Palazón, que és –no l'he presentat– el tècnic del Servei de Fauna i Flora que porta els temes de l'os, eh?... si li dic al Santi: «Escolta, signa si aquest animal s'ha de treure del medi o no», doncs, és una bona papereta, eh? Bé, tindrà el seu criteri, però un tècnic d'Aragó, un tècnic de Navarra, un tècnic de França o així pensaran altres coses.

Llavors es va dir: «La segona cosa que hem de fer és tenir un protocol.» I ho hem fet, aquest protocol s'ha redactat. Aquest protocol s'ha discutit amb els tècnics experts del ministeri, que hi ha una comissió de fauna; s'ha consultat a les comunitats autònomes que també toquen os i toquen Pirineu, eh?, i s'ha aprovat un protocol; el vam presentar i vam fer una nota de premsa i està penjat al web a disposició de tothom, i jo el puc explicar tant com faci falta, eh?

I aquest protocol preveu diferents situacions: preveu que un os pugui ser agressiu i perillós i que s'acosti a les persones, preveu que un os pugui tenir problemes d'altre tipus, per exemple, un cadell d'os que es troba... O sigui, preveu situacions anòmales, eh?, ossos en situacions anòmales, en les que cal prendre alguna decisió, i això ho parametritza. I una de les categories que defineix és aquest os reiteradament predador, i defineix que, quan se superin uns llindars de predació, pots considerar que això està absolutament fora de tota mitjana i de tota normalitat i que és un cas excepcional, i que, per tant, s'ha de prendre una decisió.

A la primera fase diu: «Quan identifiquis un animal que supera aquests llindars, l'has d'identificar amb un collar, l'has de geolocalitzar i l'has de poder seguir per poder passar a la fase 2.» El Goiat, en aquesta primera fase, ha de provar que té alts nivells de predació i està localitzat; l'ha passat, estem aquí, al final de la primera fase.

Segona fase del protocol, eh?, un protocol per intentar canviar els hàbits d'aquest animal. Això hi ha territoris on s'ha fet i s'ha aconseguit, territoris on hi havia ossos que havien donat molts problemes durant dos, tres anys, i després la cosa ha remès. Per tant, en tenim l'obligació, és com es fa en altres països i és el que farem aquí; ens hem inspirat –i després ho podem explicar– en molts altres protocols similars.

Ara entrarem en la segona fase. Quan el Goiat es desperti, hi haurà un dispositiu esperant-lo, tant a l'Aran com al Pallars, sobretot a l'Aran, que és on fa més vida, eh?, de foragitament i d'aversion i d'allunyar-lo de centres habitats, d'allunyar-lo de ramat, d'allunyar-lo de qualsevol situació, diguem-ne, antròpica i humana. I això hi ha hagut casos, doncs, en què ha funcionat. Pot no funcionar, i, per tant, hi ha una comissió que crea el protocol que pot arribar a valorar-ho i dir: «Això no funciona.» I si això no funciona es passa a la fase 3, i la fase 3 és ja la d'extracció de l'animal.

Per tant, estem en la fase 1: provat un animal que reuneix els requisits d'una de les categories del protocol, animal identificat. Saben vostès que vam fer un operatiu per canviar-li la bateria i per poder seguir-lo tenint controlat. Per tant, aquesta fase 1 està feta. Ara entrarem en fase 2, i una comissió valorarà si hi ha avenços o no hi ha avenços, i si s'ha de passar a la fase 3, eh? Aquesta és la cosa. I, com hem dit, si s'hi ha de passar, s'hi passarà, perquè estem obligats a conservar espècies que s'extingeixen a Europa i tenim aquesta responsabilitat, com tots els països del món, amb les espècies que els toquin, eh?, dels que en tinguin responsabilitat.

Però també tenim responsabilitat de... Bé, no passa res per prendre decisions, cal pensar en l'espècie, no pensar en l'individu. I si hi ha algunes situacions anòmales que evidentment generen alarma, que evidentment dinamiten els protocols i

els acords que tenim i, per tant, fan malbé totes les polítiques de conservació amb relació a aquella espècie, doncs, aquí nosaltres tenim clar –ho tenim claríssim– que si arriba el punt s’ha d’actuar. Però, com els deia, no en calent, no per decisió merament política, sinó amb un criteri tècnic, una decisió tècnica, un protocol. I, si es compleix, amb certa serenor i fredor, doncs, s’actuarà.

Jo ho deixaria aquí, eh?, perquè segur que amb les seves intervencions podré afegir més coses que els puguin interessar, potser més del que he explicat fins ara.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, director general, per aquesta primera intervenció. Ara tindran el torn de paraula els grups parlamentaris. Començarem pel Grup de Ciutadans, amb el diputat Javier Rivas. Tindrem al voltant d’uns vuit minuts, d’acord? (*Pausa.*) Doncs endavant.

Javier Rivas Escamilla

Gràcies, president. Señor Miralles, bienvenido. Tengo la sensación, después de escucharlo, de que todo está controlado, cosa que quiero creer, pero a veces dudo. Paso un poco..., punteo todas las afirmaciones que ha hecho.

Dice que pagan en tres meses. No sé dónde, porque con toda la gente que hablo me hablan de más de un año. Usted dice que pagaban a más de un año hace dos años, pero es que yo, como sabía de su comparecencia, lo consulté la semana pasada, y me siguen diciendo que no.

Desde este Parlament y desde este grupo hicimos una propuesta de resolución hace dos años para que se agilizaran los trámites y se incrementaran... Usted dice que no, que es que están sobrevalorados, que se está pagando demasiado; vaya, que es negocio, que el oso se te coma una oveja, un caballo, lo que sea.

Vivimos mundos distintos. Yo lo que tengo entendido es totalmente distinto: ni se está pagando lucro cesante, el precio es un precio..., aparte del disgusto, porque si vamos a presuponer que los ganaderos lo que son es unos pícaros y lo que quieren es cobrar del seguro..., eso no es ser ganadero, y me lo han dicho ellos mismos muchas veces, para mucha sorpresa y mucha honra, ¿eh?, porque me han demostrado tener bastante señorío, bastante categoría y bastante amor a su profesión y oficio, ¿no? Se les está pagando demasiado... –luego ya repasaremos. Y también se subieron, se incrementaron los precios de las indemnizaciones a raíz de una propuesta de resolución que hizo este grupo parlamentario hace dos años.

Dice que el medio..., que es idóneo. Sí, claro que es idóneo. Históricamente fue idóneo. Y hace dos mil años una ardilla cruzaba la península Ibérica sin tocar el suelo. Pero es que no estamos hace dos mil años. Claro que les gusta el clima de la Vall d’Aran, a los osos en su conjunto. No es que los hayan enviado allí, es que van prácticamente ellos solos. Claro, me hace el símil y se excusa diciendo, bueno, que en el Pallars, como hacen las cosas bien, pues allí hay..., nada, tres ataques, mientras que en la Vall d’Aran parece que lo hacemos todo mal, y entonces, bueno, en el pecado llevamos la penitencia, y por eso hay 167 ataques.

Lo que pasa es que en el Pallars hay tres osos a ratos, mientras que los cincuenta y pico que hay se pasan la mayor parte del día entre Aran, Mèles y la zona de Bonansa en Aragón; entonces... No sé si me explico, pero es que, así, en plan Barrio Sésamo, si un oso se come una oveja, porque es el aporte que necesita de comida, pues cincuenta osos se comerán cincuenta ovejas. No hacen falta muchas luces para explicar esto. O sea, lo que está dando a entender, que es que en el Pallars la concentración de *ramats* era un éxito mientras que en Aran, no, pues, hombre, me parece un poco distorsionarlo, un poco..., traer mucho el agua a su molino, ¿no?

También dice, bueno, que la Generalitat tiene un compromiso de mantenimiento con una serie de especies que catalogarán, que están en riesgo. Lo compartimos, lo apoyamos. Cuento con nosotros en todo lo que modesta o benignamente podamos ayudar.

También un poco se atribuye, pues, la introducción del oso, que era una especie extinta o prácticamente extinta en su momento. Bueno, esto es un proyecto, el Piroslife, que es europeo, que la Generalitat lo que hace es gestionarlo. No es que lo hayan introducido ustedes; ustedes están haciendo la gestión, pero el proyecto viene de Europa, ¿no?

Dice que los agrupamientos cambian los hábitos de los ganaderos. Efectivamente, pero no es que los retrotraiga a los abuelos, los retrotrae a muchísimo antes. Los agrupamientos..., a mí lo que me dicen los ganaderos, la gente que entiende..., yo no entiendo, ¿eh?, pero lo que me dicen, y arqueo la información con diferentes, es que es un mal menor, pero no deja de ser un problema, incluso medioambiental, porque están cobrando una subvención por la faena que hacen de jardineros de la montaña, de ir limpiando, desbrozando los bosques, las zonas en que podrían haber incendios, todo el sotobosque, pero, claro, al estar concentrados todos en zonas muy puntuales, el resto de la montaña queda prácticamente abandonada, más expuesta cada día que pasa, pues, al peligro de incendios, ¿no?

Los ataques a las agrupaciones. No las he traído, la verdad, pero le puedo enseñar fotos del oso a la luz del día atacando agrupación, matando mastines y matando ovejas. Y, aparte, es que hay otro problema, que es que son osos, son animales que están ya un poco «civilizados», entiéndame el concepto de la palabra, ¿no?, están humanizados, están muy acostumbrados... ¿Por qué? Porque la Vall d'Aran es, de todo el Pirineo, probablemente la zona que más presión humana tiene, porque hay turismo, porque hay esquí, porque hay ganadería, porque hay senderismo, ciclismo, porque hay mucha actividad, hay mucha presión, hay muchas montañas...

Claro, cuando hacen el símil con las montañas de Asturias, es que no tiene nada que ver. O sea, aquella es una montaña que está despoblada, entonces el oso tiene toda la montaña para él. Pero, claro, en las zonas en que el ser humano también participa en el mismo ecosistema, la convivencia a veces resulta complicada, y por eso tenemos una administración que debe regularla con la máxima humildad posible y con la máxima diligencia.

Dice que se han gastado 252.000 euros en prevención. Sí, correcto. Lo que nos está dando el programa Piroslife, pero el Piroslife se acaba este año. Pregunté por escrito y me respondieron que ustedes lo continuarían con recursos propios. Vale, le tomo la palabra.

Que el oso acaba con la ganadería de montaña. A ver, hay un oso que se ha hecho muy famoso, tristemente famoso, y todos deberíamos hacer la reflexión de por qué todos conocen el nombre propio de un oso cuando no conocen el de los ganaderos o de las personas que poblamos la montaña, ¿no? Pero es que Goiat es la punta del iceberg de un problema mucho más extenso, que es todo el tema de la ganadería de montaña, o de la ganadería en su conjunto y la montaña en especial, que es un sector con muchas, muchas, muchas dificultades, al que se le ha añadido otra dificultad más.

Leí unas declaraciones tuyas; hoy no las ha dicho, pero decía que más daño hacen los perros que el oso, ¿no? Y lo decía como: «No es tan grave», ¿no? Dices, bueno, es que ya bastante tienen con los perros para, además, añadir el oso. O sea, es que no se trata de: «Bueno, por un poquito más, no viene de ahí.» Es que es un sector que ya está al límite, que está al límite de precios, de la viabilidad del sistema, del trabajo. Entonces, es un sector que tiene muchas dificultades como para venirle con más dificultades.

A más a más, ya lo he dicho antes, pero no me importa repetirlo, el señor que es ganadero..., su trabajo es estar en la montaña con sus animales, no pasarse el día haciendo papeles en el Conselh Generau o en cualquier administración, avisando a los guardas, esperando que vengan, «Me falta un papel», ven, *tomba, gira, volta*, y un año que tienes que dejar los animales arriba en la montaña.

O sea, aquí, yo creo, señor Miralles, que todos tenemos que ser un poquito más humildes. No funcionan las cosas como deberían; si no, no habría este conflicto.

Usted nada más llegar lo primero que ha dicho es que se alegraba mucho de esta comparecencia porque había un conflicto, y que venía a explicarlo, los motivos y lo que estaban haciendo. Lo que me dice –lógicamente, no lo critico– es que lo están haciendo divinamente, pero permítame que tenga serias dudas, porque, si no, no habría un conflicto. Tenemos un problema; tenemos un problema de número, que lo hemos personalizado en Goiat como la punta de ese iceberg.

Pero, claro, usted..., datos que nos da usted: dice que ha habido sesenta y nueve ataques, ciento catorce, ciento sesenta y siete. Es progresión geométrica. Y ahora hay cincuenta osos; el año que viene habrá setenta, y el otro, ciento cuarenta. ¿Cuándo se desperdigarán los osos por el Pirineo, que es la voluntad, entiendo, que tiene el proyecto Piroslife? Pues cuando no tengan comida; cuando no quede ganadería se irán a buscar a otro lado, pero entonces acabará con un sector.

Y, aparte, está entrando en conflicto con otro sector, quizás el más potente y con más proyección de futuro en este momento para las economías de la montaña, que es el turismo. Dice que están haciendo un protocolo en el cual hay una serie de ítems establecidos y las medidas a tomar. Estamos hablando de fauna salvaje; se puede protocolizar, pero con mucha humildad. Este verano en Beret un matrimonio francés con dos hijos se encontró a una osa con dos cachorros; no era Goiat, pero una osa con dos cachorros es mucho peor que Goiat. Y las fotos... Todos hemos visto de lo que es capaz un animal salvaje. Que no lo quiero demonizar, no es que sea malo; él hace lo que tiene que hacer, tiene que comer y tiene que sacar adelante sus camadas, que es lo que hacemos también los humanos.

Los collares. Sí, a Goiat..., es el único de que yo tengo constancia de este collar, que tiene un collar amarillo, que el otro día le..., bueno, «el otro día»..., en otoño le cambiaron la batería. Ahora está en hibernación. Cuando vuelva, ustedes dicen que han hecho un protocolo y que la fase 2 será «educar» al oso. Créame que..., no soy biólogo, ¿eh?, empiezo por ahí, pero este lenguaje me cuesta un poco de creer, sobre todo vistos los antecedentes, ¿no? Porque es que, escuchándoles a usted o a sus técnicos o al departamento o al *conseller* Calvet, que una vez vino por el territorio y dijo que se llevaban a Goiat, y luego usted dijo que no, que no se lo llevaban, bueno, pues sembrando más incertidumbre, más duda de realmente qué criterio..., si es que había un criterio, y cuál era el que se tomaba..., pero esto de «educar» a un animal salvaje me suena un poco como a risa.

Yo he visto huellas de oso en la puerta de mi casa, a diez metros. Son animales que están humanizados, no les espanta el ruido. Dice: «No, lo vamos a estar siguiendo todo el día e iremos tirando petardos, haciendo ruido, y entonces el animal se irá más para arriba.» Más para arriba se encontrará a otras personas, y vendrá para abajo, porque son animales que están humanizados. Yo recuerdo en Finlandia, en Alaska, que los osos los encontrabas comiendo en el *container* de la basura, era lo normal. No pretendamos decirle dónde va a vivir, porque el oso es un animal que es caminante.

Tenemos otro problema con los *voltors*. ¿Cuál es el problema que...? ¿Qué pasa? Que mata a un animal, come..., pero no es como un león, que come y se tumba a dormir, sino que este come y se va de paseo. Luego, días después, se acuerda de que tenía allí la despensa y vuelve, pero cuando vuelve no queda absolutamente nada, porque hay un montón de *voltors*, y entonces tiene que volver a matar, tiene que volver a cazar, ¿no?

Lo que le pedimos es, como siempre, que trabajen con prudencia, con humildad, escuchando al territorio, porque no es que se queje por capricho. El oso reconocemos que tiene muchas ventajas medioambientales, tiene un beneficio, pero no puede ser a costa de otro perjuicio mayor, que sea exterminar una especie como la humana del Pirineo.

Gracias.

El vicepresident

Gràcies, diputat. Ara té la paraula el diputat del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Al final m'he perdut una mica; no sé si hi ha alguna dada... Perquè avui parlarem molt de l'os, eh?, no només en la seva compareixença, sinó també en propostes de resolució que hi han posteriorment. Si me'n surto d'aquesta primera intervenció, ja els anuncio que la resta la donaré per feta amb aquesta intervenció. Al final no he entès molt bé si el problema de l'os és amb els ramaders o és amb el turisme, amb el que comporta –no ho dic per la seva intervenció, eh?–; podríem entrar molt, no?, en aquesta última derivada que s'ha introduït en el debat.

Però, bé, tornant a la seva intervenció, jo estic d'acord amb una de les seves afirmacions, que és la pèrdua de diversitat que s'està produint a Catalunya. Per això insisteixo en que seria convenient i necessari, i l'hi pregunto, i sé que no és el motiu de la seva compareixença, però com que vostè ha introduït el tema de la biodiversitat i del decret aquest que en properes setmanes tramitaran per protegir el catàleg o per augmentar el catàleg de fauna salvatge..., com tenim els treballs de la Llei de biodiversitat i patrimoni natural, eh? Perquè jo crec que seria bo disposar d'una llei paraigua a través de la qual comencéssim a desplegar alguna d'aquestes figures que vostè ens ha anunciat.

Entrant en el tema de l'os, jo crec que aquí no discutirem –almenys el meu grup no ho discuteix– que l'os bru és una espècie protegida per la legislació comunitària i estatal, no? I, a conseqüència d'això, l'Administració, també la de la Generalitat, té l'obligació de millorar les seves poblacions, el seu hàbitat natural; que en tot cas la reintroducció de l'os bru en els Pirineus és un programa europeu que afecta no només Catalunya, sinó que afecta altres comunitats, i que, a més a més, afecta el país veí, que és França, i, per tant, aquest és un projecte, des d'aquest punt de vista, integral, no?

També ens hauríem de preguntar per què la població d'os bru als Pirineus va estar a punt de l'extinció, eh? Tots sabem per què i quines n'han estat les causes. A vegades ens queixem de que altres espècies animals en altres contrades, fins i tot en altres continents, estan en perill, i aquí tothom parlem de que hem de salvar espècies. Bé, nosaltres també hem de fer l'esforç que ens pertoca. És a dir, el planeta i els territoris no són només dels humans; la riquesa justament es produeix perquè aquí hem de conviure tots, si se'm permet aquesta simplificació.

És veritat que el programa Life s'acaba aquest any, i, per tant, els recursos, la resta d'administracions que estan implicades en aquest projecte, hauran de sortir, eh?, i hi ha d'haver un compromís clar de mantenir aquests recursos i augmentar-los. Per dues raons, des del nostre punt de vista: una, per assegurar que les polítiques de reintroducció d'aquesta espècie, doncs, segueixen endavant; dues –que per nosaltres és igual d'important–, per reconèixer el paper, també des d'un punt de vista ambiental, de les persones pageses i ramaderes a les comarques rurals del nostre país. I aquest reconeixement passa no només per fer declaracions, sinó que passa entre altres coses per remunerar aquests serveis en forma d'inversions, en forma de subvencions, en forma de bonificacions i d'indemnitzacions quan es produeixen atacs a la ramaderia.

El que estic plantejant és que els pressupostos –en aquest cas, de la Generalitat– no només han de cobrir les indemnitzacions, sinó que han de cobrir moltes més coses. I no tan sols probablement les subvencions a determinades formes d'actuar dels ramats o de protegir els ramats quan aquestes espècies no estaven en el territori, perquè estem parlant de l'os bru, però segur que d'aquí poc temps acabarem parlant també del llop, que comença a aparèixer sobre el territori.

I vostè ens deia: «No, no es preocupin, tinguin la consciència de que les indemnitzacions es paguen en tres mesos», i quan el diputat de Ciutadans li deia que això

no era veritat, vostès més o menys negaven amb el cap. Bé, en tot cas, nosaltres també hem parlat amb ramaders. Probablement no acabem de compartir el fons d'algunes de les seves intervencions; ara, això de que cobren en tres mesos... Nosaltres teníem la mateixa informació, que això no es produeix d'aquesta manera: que es tarda més temps, que se'ls està demanant en aquests moments més paperassa –per tant, hi ha una política més restrictiva, des d'aquest punt de vista.

Jo crec que si volem..., anava a dir «la coexistència pacífica»..., tot això serà difícil, perquè jo crec que hi ha hagut, des del mateix moment de la implementació d'aquest programa –no només a Catalunya, també en altres contrades– una certa resistència. Hem d'intentar la coexistència pacífica d'interessos, però una manera que això es produeixi amb més facilitat és que les administracions no «racanegin» aquestes indemnitzacions quan es produeixen atacs sobre el ramat o sobre determinades unitats d'aquests ramats. Jo el que sí que els demano és que aquests protocols els revisin, i que l'Administració sigui més àgil en aquest sentit.

Vostè ens ha explicat, ens ha detallat les depredacions que hi han hagut el 2016, 2017, 2018, les que són atribuïbles als ossos, i jo li voldria demanar una altra dada, si la tenen, per fer la comparativa, dels gossos assilvestrats, que també en tenim en aquestes contrades. Dels atacs que es produeixen sobre el ramats, quins són atribuïbles a l'os, per exemple, o quins són atribuïbles als gossos assilvestrats. I si tenen també analitzat –aquests gossos que estan assilvestrats– d'on provenen.

I em permeto una certa especulació de com aquests gossos, que en teoria són gossos de companyia o, en alguns casos, de defensa dels ramats, acaben havent-se de buscar la vida, o sigui que també hi ha una responsabilitat, probablement, que va més enllà, eh?, dels Pallars o de la Val d'Aran, i això afectaria també altres territoris –perquè hi han gossos que acaben assilvestrats. Però jo li demano la dada exacta de si els seus serveis tenen analitzats quins atacs es poden atribuir a una espècie i quins a una altra, perquè tinc la sensació de que molts atacs se li acaben adjudicant a l'os i se li acabaran adjudicant al llop, perquè això ja està passant en altres territoris d'altres comunitats autònomes.

De la resta de la seva intervenció..., nosaltres compartim el fons de la seva intervenció. Probablement les quantitats econòmiques amb les que vostè treballa no seran suficients per fer una política molt més aprofundida de protecció i de coexistència d'aquestes espècies. Quan hi hagi la tramitació dels pressupostos, si és que es tramiten, demanarem més recursos a la seva direcció general. En nosaltres tindrà un aliat, en aquest sentit.

Sí que li voldria preguntar, i és l'última pregunta que li faré... En el tema de l'os que té nom, eh?, i que s'hi ha posat el focus, perquè ens ha sortit més depredador o més caçador que altres, diu: «La primera fase ja l'hem feta, ara veurem què passa amb la segona, i, si no, doncs, l'haurem d'«extreure»». El que li vull demanar és una precisió sobre aquesta paraula: què vol dir «extreure» i què pensen fer amb l'os, si és que al final s'ha d'arribar a la tercera fase. Ho dic per concretar les paraules i per saber –acabo, president– de què estem parlant. Ho dic perquè, quan a vegades hem parlat d'altres espècies, hem fet servir l'eufemisme «gestionem», i tots sabem què volia dir «gestionar». Per tant, jo li demano què vol dir «extreure» l'os.

Gràcies.

El vicepresident

Molt bé; gràcies, diputat. Ara seria el torn del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, amb el diputat Lucas Ferro. Endavant.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, senyor president. Intentaré ser poc repetitiu –ho dic perquè hi ha algunes coses que ja s'han dit– i, per tant, intentaré plantejar altres dubtes i altres punts de vista.

El primer és reconèixer que tenim punts de vista molt similars, i crec que això és bo, sobretot tenint en compte que probablement el Govern i nosaltres venim de tradicions polítiques molt diferents, però probablement al llarg del temps i amb la institucionalització de mesures de protecció i de gestió del medi natural ens hem anat trobant. Ens hem anat trobant en els objectius i també en les dificultats, perquè a vegades tenir un discurs molt ambiciós en la protecció, en la reintroducció i en la gestió del medi natural no està exempt de dificultats, i jo crec que és quan comencem a fer les coses en el territori que podem avaluar també els punts forts i els punts febles d'una política ambiciosa de recuperació de la biodiversitat.

En aquest sentit, celebrem que el decret..., es tramiti la seva aprovació aviat, crec que és necessari. I crec que és necessari tenir un catàleg d'espècies actualitzat i poder desenvolupar els plans corresponents. Crec que és una bona notícia que tota aquesta feina que s'està fent, i que ens consta que s'està fent, vegi la llum.

Em sumo al que ha dit el company socialista –no seré molt reiteratiu–: creiem que també cal una llei paraigua de protecció a la biodiversitat, i creiem que amb l'Agència de Patrimoni Natural i Biodiversitat també farem un pas endavant, especialment en flexibilitzar eines de gestió i flexibilitzar una mica la funció pública en aquest aspecte.

I, pel que fa a la seva intervenció, jo crec que hi ha un element fonamental que no sé si devem compartir del tot o parcialment, que és el que té a veure amb els costums i les tradicions. Vostè també ho ha dit: a Catalunya es va pràcticament extingir l'os, i ens hauríem de qüestionar si de forma legítima o il·legítima, perquè jo crec que això és el que legitima o deslegitima una reintroducció. Nosaltres considerem que de forma alegal, perquè probablement les mesures de protecció no tenien l'ambició que tenen ara, però també ens hem de qüestionar la legitimitat d'aquella mesura.

Ho dic perquè ha sigut aquella extinció, que no s'ha produït en altres regions –no s'ha produït a Cantàbria, no s'ha produït en altres regions d'Europa–, el que ha legitimat certs usos i costums; el que ha legitimat, bé, que hi hagi pràctiques de tancament i de vigilància que ja fa anys que no es feien a Catalunya, i que ha, diguem-ne, assentat una sèrie de tradicions i de costums a l'hora de gestionar el ramat que ara es tornaran a posar en dubte i que ara generaran dificultats. I nosaltres celebrem que l'Administració pública també s'hi impliqui.

I sobre això li ha fet una pregunta el company socialista que a mi també m'agradaria incidir-hi. Clar, quan una espècie pràcticament s'extingeix i després es reintrodueix i ja està fora de costum, està fora de costum comptar-la com un mal quotidià en la gestió del ramat. És a dir, d'ovelles que moren per gossos salvatges n'hi ha hagut sempre, n'hi ha i segurament sempre n'hi haurà, però probablement tots comptaven aquestes baixes com a part, diria, inclús de costos de producció. I a mi m'agradaria que les quantifiqués també, perquè a vegades la reintroducció de l'os sembla que augmenti de forma il·legítima costos de producció que sempre hi han sigut.

Crec que és bo que fem l'esforç de descomptar-los i d'assegurar una transició més o menys «coaligada» entre la ramaderia i la biodiversitat, però també és cert que hi ha certes coses que ja es descomptaven de forma natural i que tenen a veure amb la biodiversitat, amb la climatologia, amb les malalties del ramat, és a dir, amb coses que no són estrictament factors de producció, sinó que tenen a veure, doncs, amb com incideix la natura en una feina com és la ramaderia, que depèn molt dels cicles naturals. I en això m'agradaria establir aquesta distinció entre les baixes d'ovelles que venen de gossos salvatges, etcètera, i les que venen d'espècies reintroduïdes, sobretot de l'os.

I, després, també una reflexió que vostè ha fet, amb la que jo estic molt d'acord. A vegades –i poso l'os panda no només perquè sigui un cosí germà de l'os bru, sinó també perquè és un emblema de moltes associacions ecologistes– ens preocupa més la reintroducció de l'os panda que la reintroducció de l'os bru, que és una espècie

pròpia del nostre territori. Crec que en això també ens cal fer certa pedagogia, en assumir també que hi haurà usos i costums que canviaran al medi rural.

I, en tot cas, una reflexió més àmplia és que els ajuts derivats d'això és cert que ho són i és cert que en el fons ajuden a pal·liar una situació de conflicte i a fer-lo, diguem-ne, menys conflictiu –i perdonin-me la redundància–, però probablement a la llarga i quan s'hagin assentat ja aquests nous usos del medi i aquest increment de la biodiversitat haurem de parlar directament d'ajuts al medi rural i ajuts a la ramaderia, més que d'indemnitzacions pel contacte amb la biodiversitat del territori. Jo crec que cal una anàlisi més ambiciosa de les necessitats i els objectius de futur del sector primari, en especial de la ramaderia i de l'agricultura, i de com les encaixem en un medi natural que volem recuperar i també en un medi natural que en part ja hem erosionat, i que tindran impacte sobre el rendiment, especialment sobre el rendiment agrícola.

I a mi m'agradaria fer-li un parell de preguntes sobre això, i també preguntar-li certs dubtes que ens han sorgit parlant amb ramaders. Una, quins són els motius principals de la negativa a participar en els agrupaments, especialment a la Vall d'Aran? –si en ens poguéssiu fer un resum. Ho dic perquè n'hi ha un que sí que ens ha arribat parlant amb ells que té a veure amb les condicions sanitàries dels diferents ramats, amb el treball que fa cada ramader per assegurar les condicions sanitàries de les seves ovelles, amb certa desconfiança de: «Bé, jo ara les barrejaré amb ovelles o amb ramats de diferents pastors que jo no sé en quines condicions...»; però, en general, quins arguments es donen i també quins protocols de prevenció de riscos sanitaris es donen, si és que es donen.

I també l'impacte –i ho ha dit de passada no sé si el company de Ciutadans o el del Partit Socialistes– que tenen aquests agrupaments sobre altres tasques que ja feia el ramat no agrupat, sobretot la gestió dels sotaboscus i la gestió del risc d'incendis que comporta; si heu tingut en compte això a l'hora de dissenyar els closos.

I, després, una altra pregunta. S'ha comentat diversos cops, diguem-ne, que finalitza el Piroslife. Heu tingut converses...? I ja sé que avui parlar d'això probablement és una mica anecdòtic, però..., s'havien tingut converses o se n'han tingut amb el Ministeri de Medi Ambient sobre com es distribuïran les càrregues de continuar amb aquests programes de conservació que es van extingint a escala europea, especialment ara el Piroslife? O ho assumiria completament la Generalitat de Catalunya? Si se n'havia parlat, d'això... (*veus de fons*), sí, amb el Ministeri de Medi Ambient.

I també, diguem-ne, una reflexió més àmplia sobre el sentit de la reintroducció i de no voler humanitzar en excés les espècies que es reintrodueixen –ho dic perquè després tenim una proposta de resolució que parla del tema i m'agradaria conèixer també la vostra opinió–, que és sobre la necessitat o no, o la idoneïtat o no, de rastrejar i geolocalitzar tots els individus que es reintrodueixen, és a dir, quins punts favorables i desfavorables té això. Entenc que hi ha elements –el cobrament d'indemnitzacions i algunes coses...– en que pot ser interessant haver tingut una geolocalització, però entenc que també hi hauria disfuncions, doncs, a l'hora d'evitar també conflictes amb l'animal, a l'hora d'evitar que se l'anés a buscar o que se l'espantés o s'entrés en un contacte quotidià amb l'animal, i també amb la voluntat de reintroduir-lo en condicions naturals i influir-hi el menys possible.

I, després, un tema que ha sortit de forma recurrent que a mi m'agradaria que expliqués amb major detall, que és el tema dels pagaments –ho dic perquè ha estat constantment en discussió dels dos grups que m'han precedit. Si ens detallés com és el procés i quins temps s'estan gestionant ara per als tràmits del procediment, l'hi agrairíem.

Res més. Moltes gràcies per la seva intervenció.

El vicepresident

Moltes gràcies, diputat. Ara passariem al torn del Grup Parlamentari Republicà. Tindria la paraula el diputat Francesc Viaplana. Té la paraula.

Francesc Viaplana Manresa

Moltes gràcies, president. Intentaré ser breu i no repetir moltes coses que ja s'han dit. Seguiria una mica la cronologia que el director també ha fet en la seva exposició, començant una mica pels danys, quan parlava de la polla blava, l'os, el llop, l'astor, el voltor. A mi m'ha cridat una mica l'atenció el cas –que també hi ha fet èmfasi el director– del voltor, en què es venia a dir que en una altra època es pagaven i punt, els atacs, i que ara està una mica en debat, el fet de com s'ha d'actuar en aquests casos.

Jo crec que encara hi ha una època anterior, que és quan no es reconeixien aquests atacs, que també hi va ser; quan els pagesos denunciaven que hi havia atacs de voltors i se'ls deia que, al ser animals carronyaires, era impossible que es produís aquest atac, fins que es va poder demostrar, doncs, amb fotografies.

I el que és innegable, tot i que està bé que se n'entomi el debat, eh?... , però és innegable que quan una vaca està parint o quan una euga està parint és el moment d'indefensió, i en aquest moment sí que sembla que està demostrat que el voltor, doncs, pot encetar l'animal o qualsevol cosa. I encara que ell no sigui el causant últim de la mort, sí que inicia el procés perquè després, ja sigui a través de guineus o d'altres factors, s'acabi produint la mort. Per tant, sí que és un factor a valorar, i com a espècie protegida que és i que el seu departament també hi està al darrere, doncs, no es pot menysprear. Que segurament aquests casos no són tan mediàtics ni se'n sent a parlar tant com quan és un atac d'un os o d'un llop, però segurament quantitativament devem estar parlant d'uns atacs jo crec que fins i tot superiors.

Bé, ja s'ha parlat dels pagaments i tot plegat. Sí que és veritat que els preus en què es paguen..., el sector ho ha dit, vull dir que reconeixien que estaven sobre mercat. Sí que és veritat que hi havia algun..., perquè tampoc és un pagament únic, depèn de si l'ovella té una edat o en té una altra. Depenent de l'individu de què estiguéssim parlant, deien: «Aquest sí que està més per sobre mercat», «Aquest està més just», vull dir que també potser caldria..., i el director em sembla que així ho ha dit, que ara mateix, doncs, es posaran sobre la taula aquests preus i es posaran una mica a debat.

Jo crec que una mica el tema de l'os, que sí que és molt mediàtic, se'n parla i tot plegat, però crec que..., o sigui, primer, no és cert que al territori tothom estigui en contra de l'os, com tampoc és cert que al territori tothom estigui a favor de l'os. Crec que hi ha una mica de debat, però fonamentalment crec que el problema ve de l'any 96, quan es va fer la primera reintroducció. Al meu entendre..., crec que no es va fer el debat que tocava amb el territori.

O sigui, sí que és veritat que es van fer unes quantes xerrades, se'n va parlar, però no es va agafar el cas amb profunditat. I una mica es venia a explicar les bonances, a explicar la bicoca, i no a posar el tema sobre la taula i a assumir que de risc zero no n'hi ha, que s'anava a recuperar una espècie, que no estava extinta, sinó que en quedaven individus. Fins i tot aquests quatre o cinc ossos que podien quedar a la part occidental..., també està una mica per veure si eren quatre o cinc o els que eren, perquè, justament, al ser una població tan petita, doncs, és molt difícil poder-la quantificar.

Però, al cap i a la fi..., o sigui, molts dels que avui en dia són molt contraris a l'os..., crec que en part és perquè no se'ls va tenir en compte en el primer moment que es va plantejar posar l'os al territori. I és una part fonamental, en un aspecte..., en una reintroducció d'una espècie com la que estem parlant, doncs, poder-ho fer de la mà del territori, primer convenent i posant..., hi ha valors positius, de biodiversitat, però després també n'hi ha d'altres que s'han de reconèixer, i, sobretot, s'han de resoldre els dubtes que hi pugui haver.

I en aquest mateix debat crec que també s'ha d'enfrontar..., o sigui, avui se'ns ha explicat la situació actual, però crec que cal veure..., o sigui, el debat, ja dic, no es va fer a l'inici, i crec que cal fer-lo ara, però cal també posar-hi on volem anar a parar, amb la reintroducció de l'os al Pirineu, o sigui, a quins objectius volem arribar. I no s'hi val a fer la trampa de dir: «Tants ossos al Pirineu...», perquè no estem parlant...,

els ossos al Pirineu estan molt localitzats al que és el nord del Pallars, Vall d'Aran, i fan alguna excursió cap al que és Andorra, l'Alt Urgell i..., però hi posen els peus i tornen, però no s'estan espargint per tota la serralada. Per tant, no s'hi val a parlar d'un nombre, sinó que potser seria més adient parlar de densitat, perquè pot ser que, encara que no en tinguem un nombre total molt elevat, una densitat elevada ens comporti més problemes perquè hi hagi més interaccions justament amb la població local.

És obvi que l'os ha fet canviar el maneig, la metodologia a què els ramaders tradicionalment estaven acostumats amb la ramaderia extensiva. Sí que és veritat –cal dir-ho clarament– que la Generalitat ha posat tots els mitjans en el tema dels agrupaments, dels pastors, dels gossos i tot plegat, però jo crec que hauríem d'anar una mica a la pregunta que ja feien els companys que m'han precedit, de per què un pagès pot arribar a decidir no agrupar. Jo, amb els que he parlat..., o sigui, m'han parlat molt bé dels agrupaments, però per temes sanitaris del bestiar, del maneig propi, de que uns estiguin vacunats d'una cosa i uns altres d'una altra..., de no portar-los. I després també hi ha un altre..., que un ramader, doncs, per la seva estima o pel que sigui, en lloc d'agrupar el ramat i portar-lo a un altre lloc, prefereix, assumint els riscos que té no estar agrupat, que aquest bestiar pasturi a la seva muntanya, que hi ha pasturat tota la vida.

Per tant, aquests agrupaments, que estem veient que funcionen molt bé..., potser també hauríem de pensar, en lloc de fer uns agrupaments tan grans, poder-ne fer algun de més petit, que també faciliti que tots els ramaders que estan en zona d'os, doncs, puguin tenir el seu agrupament més a la vora.

També jo crec que tothom té assumit que l'os al Pirineu és una realitat i que no deixarà de ser-hi, però al mateix temps la gent jo crec que vol saber on anem a parar, saps?, i què passarà sobretot quan arribem a aquests objectius de densitat o de població, què farem quan superem aquestes barreres: l'os passarà a ser en un futur una espècie cinegètica?, o l'os servirà als individus per extreure'ls i anar a repoblar altres territoris? Una mica aquestes incerteses que hi ha, doncs, poder-les esclarir.

I, després –per acabar ja–, amb els ramaders que he parlat, el problema..., i el director així ho reconeixia, que és un problema que tenen amb les desaparicions. Està clar que la Generalitat no es pot fer càrrec de totes les desaparicions de les ovelles, perquè segurament si se'n fes càrrec desapareixerien totes de cop, però sí que és veritat que moltes vegades sí que es podria fer..., lligar una relació directa..., quan hi ha un atac, es troba el cadàver d'una ovella o de l'animal que sigui, però després d'aquest atac sí que hi ha vinculades unes desaparicions, que jo crec que aquestes sí que es podrien vincular a l'atac de l'os, i encara que no es trobessin els animals... Entenc la dificultat, eh?, en temes d'asseguradores i tot plegat, però estem parlant d'un territori molt esquerp, com és el Pirineu, vull dir, amb llocs que són realment de molt difícil accés, i es pot entendre que quedin els individus morts a depèn quins llocs i sigui molt i molt difícil trobar-los. I sí que trobo que s'hauria de poder fer la relació directa..., si estan vinculades, aquestes desaparicions, amb un atac de l'os.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Molt bé; gràcies, diputat. I ara ja passaríem al darrer torn de posicionament. Ara seria el torn del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Té el torn la diputada Anna Geli. Endavant.

Anna Geli i España

Bé; bona tarda a tothom. Moltes gràcies per la seva exposició, senyor Miralles, per informar-nos sobre aquesta situació, especialment pel que fa a la fauna salvatge i a l'os, concretament.

Potser queda descontextualitzat en aquesta comissió, però jo –ho sento– no voldria començar sense tenir un record especial per al nostre Govern legítim de Ca-

talunya, especialment per a l'honorable conseller de Territori i Sostenibilitat, Josep Rull, que tant estima les muntanyes i que en aquests moments es troba sent jutjat a Madrid per haver deixat exercir a tots els catalans, independentistes o no, el dret més democràtic, que és el de votar.

Bé, com deia, felicitar-lo per la seva exposició i explicació. Segurament ens ha esvaït molts dubtes –jo crec que era necessària, aquesta explicació– en un tema molt delicat com és, per a la gent del territori, el tema de la reintroducció de l'os. A pesar que, bé, que ens ha parlat també, doncs, del catàleg de fauna salvatge, que ens en felicitem, i que també forma part, encara que no ho sembli, del seu departament –em sembla que sempre focalitzem en l'os–, però ens alegrem de que ens hagi fet aquesta explicació.

Volem posar en valor la gestió que ha fet la Generalitat, encara que no ho sembli, bàsicament perquè, amb tots els seus encerts i amb totes les seves mancances, poder gestionar actualment el que desitja un ramader, el que desitja un turista, un local o un fotògraf de fauna salvatge, i tots convivint en el mateix espai, doncs, no és gens fàcil, és un repte, perquè tots volen coses diferents respecte a l'os, no? Per això, com diu Unió de Pagesos, ara potser no ens replantejaríem la reintroducció de l'os, però ja que hi és haurem de conviure-hi tots plegats, no?

D'aquesta gestió també vull dir, i val a dir que n'han pres nota membres del Govern francès, com la directora regional de Medi Ambient de Midi-Pyrénées, i també assessors de la gestió de l'os, el llop i la cabra salvatge, o el president de la International Bear Foundation..., tots s'han interessat pel model català, i això cal posar-ho en valor. I, de fet, es demostra que el dispositiu actual de gestió sobre la fauna pel que fa a no generar danys en la ramaderia extensiva de muntanya, pel que fa al tema de l'agrupació de ramats, doncs, és més potent que en altres països en situacions similars.

També és veritat que hi han mancances, com bé s'ha dit i s'ha explicat –m'ha precedit el company d'Esquerra i ho ha expressat, no?–, alguna mancança, doncs, pel que fa, per exemple, a aquell ramader que no vol fer aquesta agrupació, als *delays* en els temes dels pagaments, que potser ens pot aclarir una mica millor.

Així doncs, en resum podríem dir que en termes estadístics, estadísticament parlant només, el programa Piroslife, que acaba aquest 19, hauria complert el seu objectiu, que era bàsicament la reintroducció, només la reintroducció.

La població ha crescut fins a quaranta-cinc exemplars, i els últims anys gairebé s'ha doblat, si no m'equivoco..., en aquests cinc, sis anys, i han passat d'una vintena a més d'una quarantena –eren vint i escaig, que això no sé si m'ho podria mirar... I creiem que aquest fet, juntament amb la reintroducció del Goiat, és el punt d'inflexió de tot aquest programa. És a dir, fins ara són gairebé més de vint anys de reintroducció, i ara tothom en parla –se n'ha parlat sempre, però ara més. I creiem, des del nostre grup parlamentari, que aquest punt d'inflexió entre, diguéssim, el comportament de Goiat i l'augment de la població és on ens trobem en aquest moment, no?, en aquest punt d'inflexió.

Per això creiem que és necessari incidir en gestionar aquest comportament, no?, com en diuen, protocol·lariament, del «reiteradament depredador» –és així com l'anomenen. I no és agressiu, com deien, i no és violent; és reiteradament depredador, no?, segons diuen els protocols.

Bé, entenem que el Govern de la Generalitat i el Conselh Generau, així com la resta d'administracions locals i supralocals o supramunicipals del nostre Pirineu, estan treballant en aquest tema, com així s'ha explicat i com també va explicar aquest estiu el conseller Calvet en la seva visita al territori, no?

Per tant, jo els faria una pregunta en aquest sentit. Entenem que la Generalitat està disposada a posar els mitjans necessaris per a aquesta extracció, però en aquests moments ens trobem en la fase 2 –em sembla que era–, i llavors hauríem de passar a la número 3, no?, i entenem que hi estan a sobre i s'està treballant en aquest sentit. Per tant, quines són, diguéssim, les mesures que tenen previstes, ara que aviat,

doncs, despertarà de la seva hibernació? En quin punt es trobaria més concretament aquest protocol?

Si s'estudia també la possibilitat de xipar algun os més; a part del que en tenim constància, que no en sabem de més, si hi ha la possibilitat de xipar algun os més, ja no només per controlar-los a tots, que pensem que tampoc seria la manera, sinó per saber més del seu comportament, no?, i poder-lo estudiar millor.

D'altra banda, i relacionat amb aquesta introducció –el punt d'inflexió que dèiem– dels nombrosos exemplars, junt amb el comportament de Goiat, com es mesura des del departament la capacitat de càrrega del territori, o no sé si dir-ne «la sostenibilitat» en el creixement de la població de l'os. Com s'estudiaria això des del departament?

Bé, el programa Life, de la Unió Europea, s'inhibeix del pagament de les indemnitzacions, perquè també és veritat que moltes vegades hem sentit dir que, com es reben molts diners, a on van a parar tots aquests diners. Però cal dir que s'inhibeix d'aquestes indemnitzacions i és la Generalitat qui, a través d'aquestes assegurances, com vostès explicaven, doncs, fa aquesta cobertura de danys causats per l'os, pel llop –que també el volien introduir, i saber, doncs, si en aquest moment tenen algun protocol o si és el mateix protocol o en quin punt està–..., per l'os, pel llop i pel voltor comú a la ramaderia extensiva, que seria l'ovina, la caprina, la vaquina, l'equina i els ruscós de mel, que en parlava vostè abans, no?, i que també entren dins de les espècies..., per entendre'ns, no? I també hem de dir que gràcies a la Generalitat s'ha minimitzat el retard dels pagaments, encara que segurament quedin, doncs, pagaments en *delay* o per fer, no?

Algunes qüestions més. Bé, quina valoració, bàsicament, faria sobre aquest decret, que és el 176/2007, que en parlava abans.

I, pel que fa a les indemnitzacions, el nou programa Life, que entraria en funcionament..., s'acabaria aquest any, per tant, l'any que ve n'hauria de tornar a començar un altre..., sabem que el Conselh Generau té la voluntat d'exercir aquestes competències; no sé si la Generalitat en aquest sentit hi estaria d'acord i quines mesures prendria.

També creiem que seria bona la creació d'un espai de diàleg, que entenem que s'està fent, pel que ha dit abans, amb altres institucions o comunitats, però potser no tant amb la Generalitat, sinó també des del territori, no?, i on poguessin entrar ecologistes, gent que custodia el territori –la Xarxa Pirineus Vius, per exemple–, ramaders, també turisme... Pensem que és important; podria ser una bona eina com a mínim per estar tots, absolutament tots, tant els que van a la muntanya com els que no, ben informats sobre el tema de l'os. Pot semblar una qüestió molt bàsica, però sí que és cert que després de més de vint anys encara hi ha gent que no sap com actuar, diguéssim, quan va a la muntanya i davant la possibilitat de que es trobi un os, no?

Com deia, felicitar-nos per un altre punt, que és la feina feta des de la Generalitat i el Conselh Generau, que han impulsat el 2018 aquest protocol d'intervenció i que es coordina amb altres governs, com Aragó i Navarra. Entenem que a tots implica, aquesta extracció de Goiat, si és que en algun moment s'acaba donant; no només a la Generalitat, que és qui sembla que al final és qui té tots els mals relacionats amb el Goiat, i entenem que aquí hi entrarien altres institucions també, no?

Voldria acabar, doncs, fent una reflexió respecte a la posada en valor del ramader i del pagès, tot i que és cert que no ho hauríem potser de tractar en aquesta comissió sinó en la Comissió d'Agricultura, però... Des de Junts per Catalunya, el pagès ho és tot, és radicalment necessari per a la muntanya i és necessari perquè la societat avanci d'una forma sana i sostenible. I és per això que els demanem que qualsevol mesura que sigui per a la seva viabilitat, doncs, es tiri endavant.

I, juntament amb la importància de la ramaderia, no ens deixarem el sector turístic, no?, que és un dels motors del Pirineu. I per això, tot i que allà on habita l'os és un bioindicador mundial de la salut del territori, de la qualitat de la zona i un fort

atractiu, com passa a molts llocs, també cal que la Generalitat faci tot el necessari, juntament amb les administracions locals, per evitar actuacions d'ossos reiteradament predadors –aquest nom que protocol·làriament es diu–, com és el cas del Goiat, bàsicament, no? Bàsicament perquè no malmetin el programa Life i el Piroslife, no?

I, bé, nosaltres..., amb els ramaders, els turistes, els que hi vivim, no?, i els que volem gaudir d'un espai natural, passejant per la muntanya sense tenir la sensació que pots tenir un ensurt, no?... I per això la importància d'aquesta informació que demanava i les explicacions d'aquesta compareixença.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, diputada. Arribats a aquest punt, ja passaríem al temps que tindria el director general per respondre, que posarem que sigui d'uns vint minuts. Si li sembla correcte, jo crec que seria... Podem ser una mica flexibles, perquè... (*Veus de fons.*) Sí, l'hi deixaré i així ja el tindrà a mà. Doncs té la paraula.

El director general de Polítiques Ambientals i Medi Natural

Abans no he vist que era un cronòmetre, això ajuda més. M'ha semblat que era un rellotge, saps?, i no li he fet el cas que li hauria d'haver fet.

Bé, els agraeixo tot el que han dit, perquè permet explicar una mica més i anar aclarint detalls. A veure, jo començo reconeixent que jo faig i volia fer aquesta defensa que he fet, eh?, defensa vehement de la robustesa del dispositiu i del que estem fent, i si ara tornés a entrar per aquesta porta, tornaria a fer-ho igual. Perquè crec que..., bé, vostès després ho valoraran en funció de totes les informacions que tenen i cadascú del seu sentir, però, així com en un costat, diguem-ne, del conflicte s'és vehement, es van als mateixos titulars, s'insisteixen sobre uns temes, doncs, crec també que l'Administració ha de posar xifres i ha de dir certes coses, perquè, si n'hem de parlar, les hem de posar sobre la taula i hi hem de posar xifres.

I si volem arribar a alguna cosa, no s'hi val a fer només demagogia o discurs, sinó que s'ha de parlar. I això ho dic des del respecte absolut a que mai ningú té tota la raó, en absolut, i que, quan hi ha un conflicte, part de veritat la tenen tots, segur, eh? Però insisteixo que jo he volgut posar un contrapunt, i venia amb moltes ganes de posar un contrapunt, perquè crec que també..., escolta, no s'hi val a anar sentint tot el dia: «No es fa res, no s'indemnitza, ni tan sols se'ls paga, és que no es fa prevenció, és que als parcs només es pensa en els ossos...» Quan dius: «És que tots els diners els estem posant en prevenció, no en els ossos», «És que els parcs naturals pensen en això»..., no, els parcs naturals –ara els ho explicaré, perquè permet constatar una cosa– tenen com a aliat la ramaderia, i estan destinant una part importantíssima dels seus recursos a fomentar la ramaderia, etcètera, no?

Llavors, hi ha coses que també s'han de dir amb vehemència, perquè és l'única manera que..., jo intento que vostès tinguin tots els elements de judici, i després cadascú, doncs, es farà la seva opinió. I, per tant, no és que vingui aquí a dir que som «estupendos» i tot va bé. No, no; jo em faig un fart de parlar amb molta gent i de tenir reunions tenses i reunions difícils. Per tant, quan això passa, és que passen coses. Però a mi el que m'interessa no és el que passa, és com ho solucionem. I com ho solucionem passa per començar a centrar alguns debats i dir: «Va, “en sèrio”; quins són els temes?», «Posem-hi xifres». A certes coses que atabalen molt, quan hi poses xifres dius: «És que no és aquest, el problema.» Per tant, segurament si hi ha conflictes és per altres coses que no són les que s'estan dient; són altres coses, i aquí és una mica on hem d'arribar.

Alguna s'ha apuntat; la del 96 és quasi «el tema». Perquè quan sortim amics de reunions maratonianes després de quatre hores, escolta'm, ens n'anem a fer la cervesa i tots contents. Però quan ja sembla que anem bé i que... «No, no, és que esteu fent coses importants, és que ens va bé...», fins i tot..., tothom: «Escolta, què passarà quan acabi el Life?» Bé, si tan dolent fos el que estem fent, ningú estaria preocupat

perquè acabés el Life. I està tothom pendent de què passarà després del Life; per tant, deu ser que alguna cosa es fa bé, no?

I sempre tornem, després de tot...: «Però és que, quan es va decidir això, no se'ns va consultar.» I, per tant, hi ha tota una part molt de greuge, de dir: «A mi m'han canviat la vida», «A mi m'han vingut de fora i m'han fet una cosa que jo no volia, i no s'ha comptat amb mi, i no s'ha parlat amb mi, i no hi ha la meva complicitat, i a mi em crea preocupacions.» Això és absolutament així, i, per tant, hi ha un pecat original, que és el del 96.

Però, després, l'altre..., jo el que intento és dir: «D'acord, molt bé...» Parlàvem de gossos. Els gossos a Catalunya l'any passat van matar més de cinc-centes ovelles, d'acord? Els ossos, ja n'he dit abans la xifra. Per tant, les ràtios del que mata l'os són molt inferiors a les dels gossos. I no són gossos assilvestrats, estranys, que els han passat coses rares; no, no, són gossos molt normals, de la casa del costat. Qualsevol gos... Jo tinc gos; el meu gos pot sortir a la nit i començar-se a esverar, quan corren així, i a ofegar-ne un grapat i a queixalar-ne alguns altres. No, que ningú s'imagini que és una cosa estranya. Però ens passa com a Astúries: a Astúries mai va desaparèixer, l'os; consideren normal que hi hagi ossos i passin coses i s'hagin d'organitzar. Al món mai han desaparegut els gossos, i tots ho considerem normal.

Però què passa amb l'os? Què ho fa diferent, tan diferent, que quan l'os mata una sola ovella és portada del diari? I quan els gossos, a la partida d'Alpicat, han matat...? Perquè jo estic parlant d'un diari real, el *Segre*, que hi ha un moment, eh?, que parla..., surt un os en portada i surt una notícia d'una mort per gossos, una en portada i l'altra amagadeta. I per què no ens atabala que uns gossos hagin ofegat, en una nit de festa, quatre-centes ovelles, i ens encongim d'espatlles? «Quina desgràcia, i tal...», però allò altre, en canvi, és una cosa que s'hi ha de fer alguna cosa, el Govern hi ha d'intervenir i no pot ser.

O quina diferència hi ha quan al Solsonès moren moltes ovelles per gossos i quan nosaltres hi anem, ho analitzem, no ho amaguem i diem: «Ha sigut per llop, aquesta ha sigut per llop»? Quan diem això, es munta un sidral enorme. Si eren gossos, tothom: «Bé», però quan és llop ja hem d'anar a reunir-nos amb tothom, s'ha de fer un pla, s'ha de fer no sé què... Clar, aquesta és la diferència.

Per què passa això? Perquè l'important no és la xifra, l'important és el sentiment de que una cosa me l'han imposat, una cosa que jo no tenia, una cosa nova; és un canvi, és una cosa que jo no vull, a mi això em crea una molèstia, me la imposen, i ja està. I, per tant, estan enfadats. I tenen dret a estar enfadats, perquè, mira, és una cosa que els afecta, és així. Però el que és claríssim, i ho he viscut mil vegades, és que: «No, això és gos»; «Ah» –tothom es relaxa. «No, no, no. Hem fet la prova, ADN, les femtes, i és llop.» Ja hi som, tots..., *zafarrancho de combate*, eh?

Per tant, hi ha més coses. I jo el que he volgut és posar-hi tots els ingredients, per dir: «Ei, aquí hi ha alguna cosa que grinyola.» Perquè si aquesta gent m'explica que les xifres són aquestes, que el que estan fent és això –que ho estan pagant tot a sis mesos, que els danys són tan baixos quan prevenen–, ostra, per què hi ha problema? Doncs sí, aquesta és la pregunta, i jo no tinc encara la resposta. Però estic segur que no és la resposta convencional, de: «Perquè paguen tard, perquè paguen poc i perquè no protegeixen bé.» Sé segur que no és aquesta, perquè no és aquest, el tema; són més coses. Per tant, aquest és una mica el gran debat que tenim aquí.

Dit això, passo a contestar ràpidament coses. A veure, a la intervenció que ha fet el senyor Rivas, de Ciutadans..., la primera: jo ho sento, però és que en el tema de..., cada un dels expedients està penjat a la web, és públic; tots, cada denúncia que hi ha, amb tots els tràmits que es van fent, quan es fan els informes i quan es fa tot. Això està penjat a la web. I hi ha un moment que hi van els agents rurals, aixequen actes, etcètera. En el moment que ens arriba a nosaltres, peritem, i diem: «Confirmem que és això», les mitjanes són les que he dit, les mitjanes de temps, i ja està. Tornaré a fer el càlcul amb l'Excel, o demanaré que em tornin a fer el càlcul amb l'Excel per

si en lloc de tres són tres i mig, però la meva gent em diuen, eh?, que quan agafen l'Excel aquest i miren des del moment que nosaltres, diguem-ne, rebem els papers i fem la certificació...

He de dir que davant hi ha un tema de pujar aquell dia els agents rurals, d'informes, d'acord?, i això ho pot explicar una mica més el meu col·laborador, si cal, però repeteixo que és així. I, per tant, si algú em diu altres coses, doncs..., estan penjats tots allà. Tornarem a mirar-nos tota la llista, però totes les denúncies que tenim estan allà: el dia que s'ha denunciat, el dia que els agents rurals han aixecat l'acta, el dia que han fet... I, ho repeteixo, quan ens entra a nosaltres..., parlo de quan ens entra a nosaltres, pot ser que hagi estat voltant dos mesos més amb els agents rurals aquí i allà o el que sigui, però són aquestes mitjanes, i no són d'un any i no sé què, i allà està. És que no puc dir més. És que jo ja no sé com dir-ho, perquè està allà. Tornarem a recalcar-ho, però repeteixo que és públic i està penjat.

A l'Aran hi ha la mateixa quantitat d'ossos, si fa no fa, que al Pallars, d'acord? Ho he preguntat ara a l'expert en ossos i em diu que més o menys volta la mateixa quantitat a l'un que a l'altre. Per tant, desmunta també alguna teoria.

Ens diuen si seguirem amb el Piroslife i si realment... Doncs sí, sí, seguirem amb la prevenció, ho he dit i ho seguirem dient, i ho tenim previst. Aquest any el Life segueix, però aquest any la prevenció ja no la paga el Life. Al Life li queden unes quantes partides, uns quants temes per tancar, però aquest any la prevenció, el seguiment, el suport, els està pagant la Generalitat, eh?, o els pagarà la Generalitat, perquè el gros està per venir, eh?, a la primavera. Per tant, ja és així com s'està fent. Per tant, no em diguin: «Això ho fa Europa.» No. I, a més, a banda del Life, és que hem posat molts diners en altres partides i en forma de gent i en forma d'ajuts de parcs i en forma de moltes altres coses.

Es parlava de que..., «Mira el que va passar amb el turista francès.» El turista francès, precisament..., és cert, es va trobar en la pitjor situació: una ossa amb cadells. I què va passar? I, a més, va fer el que es recomana en tots els manuals que no es faci: cridar i arrencar a córrer. I l'ossa amb cadells..., i cridant i arrencant a córrer —el pitjor dels escenaris de tots—..., l'ossa no va fer res. Vull dir, les estadístiques de l'os bru són les que són, respecte a danys. Per tant, si comencem a dir: «Mira, mira...» No, no, és que «Mira, mira...» confirma el que diem: que l'os bru no és un animal perillós, estadísticament. I, després, que hi pot haver una batuda i que et passi un os a tocar i et faci una... Poden passar coses, sempre poden passar coses, i accidents, jo no diré mai que no, però la pitjor de les situacions va demostrar el que sempre sol passar, no?

Es diu també: «És que, com aneu a espantar ossos?» Doncs sí, quan s'espanten els ossos... El Goiat s'espanta; i tant, que s'espanta, i travessa la Vall d'Aran de punta a punta, eh?, després de segons quin protocol. I això ja ho hem pogut comprovar i és així. Per tant, sí que s'espanten, i funciona. Que això serà suficient? No ho sé. Que en alguns llocs ho ha sigut? Sí. Que no som uns ximples que fem un protocol que a altres llocs no hi és i no es fa? Doncs no, a altres llocs hi és i es fa. Que funcionarà? Ni idea. Però per això hi ha una comissió, que decidirà que no funciona. I si no funciona no passa res, vull dir, es reconeixerà i es farà.

Passo a contestar el que em deia el senyor Terrades, del PSC. Em parlava de que el Life ha acabat aquest any, i és el que he dit ara, eh? Vull dir, els blocs grossos..., el pes gros ha acabat ja, i, per tant, estem nosaltres ara tirant de canvis de partides i arrossegant... Agraïxo molt que algú pensi en millorar els recursos de les polítiques de medi natural, que bona falta ens fan, que estan subfinançades, eh? Tot el sistema de parcs naturals està al 60 per cent del pressupost que tenien abans de la crisi, d'acord? Ja estem movent-nos en certa indigència. Per tant, s'agraeix, i moltíssim.

Es deia que, a banda d'indemnitzacions, calen altres coses. Jo he intentat dir que no només fem indemnitzacions. També fem suport actiu, però suport actiu implicat, o sigui, és gent nostra que acompanya ramaders quan se'ls escampa per la muntanya

el bestiar i no el troben, d'acord?, hi va gent nostra a ajudar a reagrupar el ramat; és gent nostra la que munta les pletes, les barraques, tot; és gent nostra la que contracta els pastors i els dona el suport i busca els gossos de protecció. Per tant, hi ha molta més cosa.

Però també..., jo abans hi he estat insistint: nosaltres –i això serveix per contestar diverses coses– necessitem una estratègia de ramaderia extensiva. No és un tema només d'agricultura; és un tema d'agricultura i del nostre departament, perquè nosaltres ho necessitem, i molt. La ramaderia extensiva per nosaltres és aliat estratègic, és l'eina de gestió principal de molts espais naturals i de molta natura. Per tant, si algú es pensa que a nosaltres la ramaderia extensiva ens fa nosa o que nosaltres volem estar contra el sector..., no, no, no. El sector de la ramaderia extensiva és del que més amics voldríem ser, d'acord?, perquè la gestió de la major part de parcs, que la major part de parcs són de muntanya, és la que en faci la ramaderia.

El Parc Natural de l'Alt Pirineu, que se l'acusa de fer..., per als ossos..., als ossos no hi destina gairebé ni un euro. I, en canvi, del seu pressupost, un terç, eh? –té un pressupost de vora milió i mig–, vora mig milió, el destina a ajuts i suport de diferents tipus a la ramaderia extensiva dins del parc. Per tant, els senyors ramaders que estan dins del parc, pel fet d'estar en un parc natural, es reparteixen mig milió d'euros addicional, que no és poc, perquè és un terç del pressupost del parc –és molt, eh?, molt, proporcionalment; si tinguéssim més diners, fariem més, eh? I es reparteix amb la ramaderia, perquè ens interessa que hi hagi gestió de pastures, que hi hagi pressió sobre el territori perquè no se'ns embosqui el país, perquè se'ns obri, d'acord? Per tant... I els ajudem a anar a fires i a vendre productes, i organitzem un grapat de coses, i donem ajuts per als prats de dall, i donem ajuts per a barraques, infraestructura, etcètera.

Per tant, és un aliat estratègic, el necessitem, el necessitem molt, necessitem entendre'ns. Per tant, que s'entengui que aquí no hi ha una batalla; «A mi m'és igual el que pensin», en absolut. I, per tant, volem una estratègia general que no sigui la cosa de l'os, sinó què carai volem i què carai hem de fer amb la ramaderia extensiva en aquest país, com pot ser més competitiva i com pot funcionar. Perquè volem que funcioni i volem que els vagi bé, que hi hagi aquesta activitat.

S'ha parlat també dels terminis; ja ho he dit.

També s'ha parlat dels gossos, i ja ho he dit. És a dir, quan nosaltres diem que un atac és de llop o és d'os, a nosaltres se'ns genera un problema; però, en canvi, si és d'os i de llop, ho diem. A nosaltres anar dient que el que ha fet mal és el Goiat ens genera un problema, és més fàcil escampar. I anar dient que aquell os que vam portar nosaltres és el que ha fet allò, com poden imaginar, fa bastanta ràbia i molesta més. I quan veus un atac i que hi ha hagut una víctima i te l'envien pel WhatsApp i veus la foto i dius: «Mira, un altre atac del Goiat»... Com es poden imaginar, no fa cap gràcia, dir: «És el Goiat.»

I quan ens venen experts que ens diuen: «No pot ser, no és veritat, li esteu encolomant el mort al Goiat», «No maten cavalls, no pot ser que un sol exemplar...» Escolta, tot el GPS està al voltant dels cavalls, els animals tenien hematomes i tal, estaven vius en el moment que van daixò, eh?, no eren carronya, etcètera. I si és així, ho diem. I si anem al Solsonès i la femta aquella és de llop, ho diem, encara que sabem que si diguéssim: «És gos» viuríem molt tranquils, i quan és llop se'ns gira una feina important. Per tant, no hi ha dubtes. I no tenim la sensació de tenir molts dubtes i molts errors en aquest sentit, eh?

Per tant, no encolomem les coses als altres. No, intentem dir les coses com són, i les pengem a la web. I cada vegada que hi ha un dany o hi ha un atac, ho repeteixo, pengem a la web cada expedient, tal, tot el que es fa, eh? Per tant, transparència absoluta. Perquè estic dient que podem parlar de sentiments o podem parlar de xifres; jo en aquest tema crec que parlant de sentiments costarà més arribar a alguna cosa que parlant de xifres –no ho sé.

Per tant, no amaguem res. Els gossos... Ho repeteixo, eh?, quan es deia: «Estudieu per què passa que hi hagi gossos ensalvatgits.» Ho repeteixo, són gossos molt normals, els que ho fan. N'hi pot haver algun d'ensalvatgit alliberat, però poden ser gossos molt normals. Els gossos de la casa del costat a la nit, si surten i fan una volta i entren en un camp amb ramat, la «lien».

Contesto al senyor Ferro. Em deia si augmenta molt els costos de producció, eh?, el tema d'haver de gestionar el fet que hi hagi un os. Bé, és que ja ho ha dit vostè: si és respecte a quan hi havia ossos, no; si és respecte a quan no n'hi havia, sí. Però com que l'Administració intervé en el mercat i posa tots uns dispositius, doncs, jo crec que no tant.

Si per exemple contraposem tota la gent del Pallars que ha agrupat el ramat, que són la majoria, eh? –la pràctica majoria que té oví al Pallars ha agrupat aquest any–..., ho he dit abans: han mort sis ovelles. I tots els ramaders del Pallars, que són quatre mil no sé quants caps de bestiar en aquests moments, eh?, quatre mil i escaig..., tots aquest ramats han tingut gairebé mig any de pastor pagat. Sis ovelles, cinc mesos i mig –una mica més– de pastor pagat en prevenció i no sé què. No crec que des d'aquest punt de vista, si comparem aquestes dues variables, eh?, es pugui discutir massa si l'Administració està desapareguda, o si realment hi ha uns sobre-costos, perquè els està cobrint, crec, l'Administració. Per tant, repeteixo el d'abans: els problemes són algunes altres coses, però no aquesta.

S'ha parlat de l'estratègia de muntanya, sobretot de ramaderia extensiva, eh?, que també se n'ha parlat, i ja ho he dit: som aliats estratègics, volem això, volem una estratègia i anar junts.

S'ha parlat del tema de per què no agrupen. I això s'ha preguntat, eh?, diferents intervencions han anat per aquí. Per què –vaig malament de temps– no agrupen?

El vicepresident

Pot ser una mica més...

El director general de Polítiques Ambientals i Medi Natural

Sí? Gràcies, gràcies; miro d'anar més de pressa. Per què no agrupen? Evidentment, un dels temes que en alguns moments surt quan busques així..., doncs és això, els temes de sanitat animal. Certament, tenir els ramats separats o ajuntar-los... Ajuntar..., pot ser que algú altre tingui un ramat en pitjor condició i tal, i sempre quan agrupes pot haver-hi algun risc. Però tornem a les xifres: al Pallars, malgrat això, que pugui ser un inconvenient, el benefici que porta la cosa fa que pràcticament tot el bestiar oví s'hagi agrupat; per tant, no hi ha problema. A l'Aran el problema gros ha estat amb un sol ramat de dues mil ovelles; per tant, no és allò, molta gent, sinó bàsicament un ramat que no vol agrupar-se.

Per tant, com que estem parlant de petites quantitats de bestiar i estem parlant de pocs danys, qualsevol variable, diguem-ne, distorsiona molt la cosa. Aquí estem parlant d'un ramat de Beret de dues mil ovelles, i li podem sumar vuitanta ovelles –ben justetes– d'Arres, d'acord?, que ha sigut on hem tingut el gros de la cosa; amb la resta, no. Per tant, estem parlant d'unes quantitats tan petites que simplement... Però al Pallars ho han fet, i al Pallars... Sí que hi ha una mica més de risc de sanitat, sí, però cost-benefici..., hi ha una mica més de risc, però tens també moltes oportunitats. Doncs al Pallars ho han tingut claríssim, eh?, i no ho han dubtat. Hi ha un senyor que no ho veu clar, està en un lloc molt exposat, en un lloc on poden passar moltes coses, si no ho fas, i és un dels llocs que, vaja, ens canviaria l'estadística, eh? Ens canviaria la gràfica d'una manera espectacular, si aquest senyor volgués acollir-se al suport gratuït que li donem.

Es parla de la pressió ramadera de muntanya, que també n'heu parlat alguns, eh?, del fet d'agrupar, de que es deixa de gestionar altra muntanya. És veritat. És veritat, però fixeu-vos-hi, us dono també..., anem a les xifres: el bestiar oví que tenim en aquests moments a les muntanyes és baixíssim –és baixíssim–, és a dir, és que no

es nota, vull dir, és que en necessitaríem molt més. En aquests moments, encara que no agrupéssim, els escamots són tan petits i tan poca cosa, que tampoc es nota massa. I, segon, la ramaderia potent al Pirineu no és la de bestiar menut, que és la que agrupem, sinó que és l'altra, i les eugues van on volen i les vaques van on volen, eh? Per la qual cosa, entre que el bestiar menut..., és tan poca, la cabana, i que el bestiar gros, diguem-ne, no el condicionem de cap manera, doncs, jo crec que podríem relativitzar una mica la cosa, tot i reconèixer que ens agradaria tenir més cabana i més repartida, clar que sí, eh?

Geolocalitzar tots els animals, que també ha sortit, tant a la intervenció de Junts pel Sí com a la dels comuns, eh? A veure, nosaltres tenim intenció de geolocalitzar algun exemplar més, i tenim un dispositiu preparat per capturar algun exemplar perquè ens pugui donar més llums del que està passant, com s'estan escampant i com s'estan movent, de cara a poder preveure més coses i millorar els dispositius. Però el que no podem tenir és una espècie protegida en què tots els exemplars vagin amb un collar monumental que els complica una mica la vida i que a determinades edats no es pot posar, perquè s'ofegarien, vull dir que no és tan fàcil, és una molèstia i és una intervenció duríssima –duríssima– sobre una fauna protegida.

Per tant, l'escenari de tots els animals identificats, més propi d'un zoo que de la natura, això no es contempla. Alguns exemplars..., identificar-los, sí. I tot exemplar que pugui ser conflictiu, el protocol que hem explicat abans preveu que quan hi ha un conflicte hem de fer tot un dispositiu per capturar-lo, que ja hem demostrat que ho sabem fer, i posar-li un dispositiu per poder aplicar el protocol i veure si s'ha de fer gestió i tenir clar que no estem carregant el mort a un altre exemplar o a una altra cosa.

Contesto una mica a Esquerra. En el tema del voltor, ja l'hi he dit, es fan uns peritatges molt seriosos. Com que hi havia dubtes per part de la ramaderia, vam oferir a Unió de Pagesos fer una taula per mirar-nos els expedients conjuntament, que ells proposessin dos veterinaris de la seva confiança perquè ho poguessin contrastar amb l'Administració. És a dir, jo he volgut arribar –com en altres coses que estic dient, com penjar els expedients o donar les dades– a la transparència total. Quan hi havia aquest conflicte, vaig dir: «Que vinguin dues persones acreditades que ho defensin, que es reunixin, i comencem a mirar-nos els expedients, i aviam si el treball que fem és fi o és tan barroer que ens diuen “És que no n'han fet ni cas.”» I, quan han vingut, puc dir que quan es miren els expedients entenen el que estem fent.

Per tant, jo crec que el dispositiu que tenim ara és bastant correcte. I, evidentment, respecte al moment que tot es donava..., que quan hi havia una ploma ja es donava..., doncs crec que el d'ara és més proporcionat. I com que si ho diu l'Administració ho diu l'Administració, doncs, no ho sé, que es preguntí a Unió de Pagesos, que va a aquesta comissió, perquè jo he volgut que se'n parlés. I si algú em demostra que ho estem fent malament i que no estem peritant bé aquestes coses, doncs, escolta, actuaré en conseqüència.

Hem donat les xifres dels danys. Com podeu imaginar –i això és molt important de remarcar–, el problema no és de diners. O sigui, si treus el problema que us he dit de la polla d'aigua, que és el contundent, la resta és insignificant. O sigui, quan nosaltres des del Govern, des de la direcció general, estem tenint els problemes que estem tenint, no és pels diners de les indemnitzacions. Si fos això, escolta, que paguin el triple, que paguin quatre vegades. Si és molt poquet, són quaranta mil euros; ja ho heu vist, quaranta mil euros l'any. No és un problema de calés, és una altra cosa. S'han de seguir uns protocols i s'ha de fer el que s'hagi de fer, però no és un problema de diners, és una altra cosa.

Quan algú també ha dit els preus i ha dit: «Escolta, sí, ara fas broma, com si hi fessin negoci.» No, no, jo no he dit això. Jo he dit que els preus al principi estaven sobre mercat i fortament sobre mercat, i que alguns preus –i agafó la puntualització que s'ha fet des d'Esquerra, que és així– en aquests moments comencen a estar ja desactualitzant-se. I ja està, i ho reconec. Vull dir que estaven per sobre, estaven

així. Però m'és igual, prefereixo que estiguin per sobre. M'és igual si algú ens cola alguna cosa. És que, ho repeteixo, no ens estem barallant pels diners, per no pagar. Estem intentant fer les coses bé.

S'ha dit també –i vaig acabant–..., bé, el tema del problema del 96..., ja ho he dit, és que és així. Penso que bona part de la cosa està aquí; això no està superat i això és el que ens ho engavanya tot.

Ha sortit també quants ossos hi caben, al Pirineu, i també s'ha dit quina és la capacitat de càrrega –això també ha sortit a diverses intervencions. A veure, la capacitat de càrrega en el tema de l'os no la marquen l'hàbitat ni la biologia, sinó la coexistència, o el conflicte, diguem-ho així; és això. Perquè per hàbitat hi ha unes certes simulacions que donen que la població del Pirineu podria ser semblant a la de Cantàbria, que té uns hàbitats més bons per a l'os, i que aquest, igual que passa a Cantàbria, és un limitant d'hàbitats, i la població es queda en aquests números. Per tant, els números podrien ser d'aquest ordre. A Cantàbria hi són, i allà estan, i no passa res, i aquí estem molt lluny d'aquests. Però hi podria haver un escenari de menys ossos i amb problemes, perquè m'agafo a que Cantàbria no és exactament igual que el Pirineu –és clar que no. Per tant, el que ho marca no és el territori físic, els hàbitats; el que ho marca és la coexistència pacífica.

Per tant, la nostra política de l'os és una política de coexistència. Els diners que posem en l'os i els esforços que hi posem són per a això, que és l'objectiu principal, perquè és el punt crític de la conservació de l'os. Nosaltres creiem que, a mesura que passi el temps..., i potser ens equivoquem, però creiem que a mesura que passi el temps, com hem enfortit i enrobustit tot el dispositiu els últims anys, tots ens anirem tranquil·litzant una mica. I una cosa que és problema en el moment que hi ha els canvis..., en el moment que vagin passant els anys crec que tots ens hi acostumarem.

És el que deia abans: els gossos no ens fan tant... així perquè hi han sigut sempre. A Cantàbria s'encongeixen d'espalles perquè els ossos hi han estat sempre. Aquí no hi han estat i, per tant, és una cosa que no hauria de passar, no haurien de ser-hi, eh? I aquest és una mica el tema. Per tant, ho marcarà això.

Estem a cinquanta ossos; a Cantàbria n'hi ha 350 –d'aquest ordre–, en un territori més petit. No estem, per tant, allò..., en zona vermella, amb *warnings*, dient: «Escolta, estem en uns nivells preocupants.» I diré més. Quan algú em diu llavors: «I què fareu?» Jo no sé què fareu; jo segur que no hi seré, perquè això no passarà l'any que ve ni l'altre. No sé quants dies em queden, però no hi seré, jo, i potser no estaré viu, però l'Administració que hi hagi jo crec que ha de ser valenta. S'ha de ser valent, per gestionar. Si cal portar uns ossos per un..., es porten. Si cal fer uns esforços de cohabitació i deixar-s'hi la pell, s'hi deixa. I si en un moment determinat s'han d'eliminar ossos perquè n'hi ha un excés i hi ha un problema i no sé què, doncs, s'hauran de posar els mecanismes, com es fa amb altres espècies, per gestionar això.

Això és la meva visió. Perquè anem a la conservació, que no desapareguin espècies, però hem d'atendre l'espècie humana, també, i, per tant, trobar aquest punt, així de clar. Però estem molt lluny d'aquest escenari, molt, en xifra i en conflicte, i hem de deixar una mica de temps. Crec que ens cal que baixi el *soufflé*, que es calmin una mica les coses, i llavors veurem on estan els autèntics problemes i acabarem, crec, d'enfilat-ho.

Per acabar –ara sí–..., bé, jo crec que he contestat també la intervenció de Junts per Catalunya. L'he contestat força, excepte en un tema, el de l'Aran –segurament excepte el tema de l'Aran–; aquí hi he passat de puntetes. Ara els aclareixo el tema, i amb això sí que acabo.

Amb l'Aran hi ha hagut una col·laboració amb el Consell General, una col·laboració gran i plena, aquests anys. El síndic d'Aran és una de les persones amb les que més he parlat, diguem-ne, els últims dos anys. Hem col·laborat crec que bé. La llei d'Aran preveu que les competències de gestió en fauna salvatge són de l'Aran, i

nosaltres complirem la llei. Per tant, ara hem anat junts en organització i en gestió perquè teníem un Life en el que els dos érem socis, i un *Life* en què nosaltres érem els líders, i, per tant, era més còmode entendre'ns així. Durant aquest any hem d'establir el decret de traspàs de competències a l'Aran. Per tant, la nostra intenció és, durant aquest any, eh?, acabar de tancar com traspassem els recursos necessaris, i, evidentment, les competències les tenen de gestió de fauna salvatge.

Això vol dir que començarà un període, a partir d'aquest any, en què la gestió de l'Aran i la gestió que puguem fer fora de l'Aran poden tenir algunes diferències o poden tenir algunes adaptacions, perquè, ho repeteixo, és una competència que l'Aran té i que nosaltres li reconeixem, i així ho farem. Per tant, complirem. Estem contents de la col·laboració que hem tingut, molt, i estem contents que ho puguin gestionar, perquè, si ho vol l'Aran, doncs, que ho puguin gestionar.

I crec que –ara sí– quasi totes les coses que tenia aquí subratllades les he contestat. Si no he contestat alguna cosa, els en demano disculpes.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, director general. Ara només voldria demanar als grups parlamentaris si voldrien fer una molt molt breu intervenció per precisar alguna cosa. *(Pausa.)* No? D'acord. *(Veus de fons.)* Sí? *(Veus de fons.)* D'acord, doncs. Diputat Rivas, té la paraula. Molt breu, si us plau.

Javier Rivas Escamilla

Breu, no; brevíssim. Només agrair-li la seva presència, les seves explicacions. I diu la Bíblia que som esclaus dels nostres silencis i..., perdón, dueños de nuestros silencios y esclavos de nuestras palabras. Tomo nota de todo lo que ha dicho aquí.

Gracias.

El vicepresident

Molt bé. Doncs moltes gràcies a tots. I així donaríem per conclòs aquest primer punt de l'ordre del dia, que era la compareixença del director general de Polítiques Ambientals i Medi Natural.

Suspendrem re, trenta segons, la comissió i ara tornem a reprendre-la.

La sessió se suspèn a un quart de sis de la tarda i dos minuts i es reprèn a un quart de sis i catorze minuts.

El vicepresident

Reprenem la sessió de la Comissió de Medi Ambient i Sostenibilitat...

Proposta de resolució sobre la zonificació de la fracturació hidràulica

250-00260/12

...ara amb el punt 2 de l'ordre del dia, que seria la Proposta de resolució sobre la zonificació de la fracturació hidràulica, proposta del Grup Parlamentari En Comú Podem. Llavors, tindria la paraula el diputat Lucas Ferro, per a posicionar-se. Endavant.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, senyor president. El motiu d'aquesta proposta de resolució era bàsicament que hi havia hagut ja una sentència del Tribunal Constitucional que regulava, en aquest cas, a Castella - la Manxa, la capacitat de les administracions autonòmiques a l'hora de limitar les tècniques de fracturació hidràulica.

A vegades els diferents governs i els grups parlamentaris que els donen suport, diguem-ne, tenen certa facilitat a l'hora de posicionar-se en contra del *fracking*, de la fracturació hidràulica, però fins ara no hi havia hagut la possibilitat de que es regulés normativament i es restringís l'ús d'aquestes tècniques, cosa que era, des del

nostre punt de vista, molt important, perquè fins ara el que imperava era que aquesta no era una competència estatal i que, per tant, les administracions no tenien capacitat de fer-hi front. Per tant, per molt que ens posicionéssim retòricament contra el *fracking*, no teníem instruments per delimitar zones excloses de *fracking* als nostres territoris ni per fer una política activa que exclogués el *fracking* com a tècnica energètica en el nostre país.

Aquesta sentència del Tribunal Constitucional dona aquesta oportunitat a les administracions, de no prohibir el *fracking* però posar-hi condicionaments administratius, ambientals i de salut pública que dificultin la instal·lació de projectes de fracturació hidràulica o que exigeixin una garantia major a aquests projectes, i, per tant, els delimitin amb molta intensitat.

Jo diria sobretot dues mesures que introdueix aquesta normativa, que són la necessitat d'un pla estratègic que zonifiqui i, per tant, restringeixi zones en què pel seu impacte ambiental o pel seu impacte en la salut pública ja estigui restringida, aquesta pràctica, i, després, el desplegament de tota una sèrie de mesures que són sobretot garantistes en salut pública i en qualitat ambiental, com la necessitat que l'empresa, prèviament a l'explotació, presenti plans de gestió dels seus recursos hídrics, de les seves emissions, de l'aigua i dels productes químics que utilitzen per a la fracturació hidràulica, de risc de sismicitat, que creiem que també és important, i que presentin sobretot una garantia financera per poder cobrir qualsevol impacte o qualsevol accident ambiental.

I incloure de forma transitòria una moratòria, fins que no s'aprovi aquest pla estratègic, amb què no es permetin pràctiques de fracturació hidràulica fins que hi hagi un pla estratègic sobre la taula que reguli les condicions i posi condicions garantistes en termes de qualitat ambiental i de sanitat pública.

Havíem intentat negociar una esmena amb els companys de Junts per Catalunya i el Grup Republicà. Si de cas..., la comento després o la comento ara?

El vicepresident

Com vostè ho consideri. Després tindrà temps per posicionar-se sobre..., però si vol fer-ho ara...

Lucas Silvano Ferro Solé

Bàsicament, no l'acceptem. Estàvem negociant una transacció en què, d'alguna forma, nosaltres els proposàvem que incloguéssim aquells punts que volíem que formessin part d'aquesta nova regulació.

No ha sigut..., bàsicament perquè considerem que l'esmena que han presentat no delimita ni posa nous instruments garantistes sobre la taula, sinó que es limita només a fer recomanacions. I creiem que s'ha de passar precisament dels discursos contra el *fracking* i de les recomanacions contra el *fracking* a fer mesures administratives públiques que garanteixin que les explotacions que tenen un impacte ambiental i sobre la salut pública no són viables a Catalunya.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, diputat. Ara, com que hi ha aquesta esmena, tindria el torn de paraula primerament el Grup Republicà. Diputat Francesc Civit.

Ferran Civit i Martí

Ferran (*l'orador riu*). No passa res. (*Veus de fons*.) Si vol, després al diputat Ferran Viaplana (*rialles*) li pot donar la paraula.

Bé, primer de tot, abans d'entrar al tema, aprofito, ja que avui al dematí, i aprofitant que es tracta del seu mateix grup, hem parlat de temes de la Costa Brava i tot plegat..., avui al dematí s'ha reunit la Comissió Territorial d'Urbanisme de Girona i s'ha aprovat una moratòria que afecta bastant milers d'habitatges, amb una xifra que podria anar des dels tres mil fins als quinze mil, tant a la primera línia com a la se-

gona línia de costa. Per tant, aprofito..., simplement era per fer aquest parèntesi. Crec que anem en la bona línia, i que també incideix en la línia que el Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem ha presentat avui al dematí a la Comissió de Territori. Ja sé que és d'una altra comissió, però crec que va també en la línia de la de Medi Ambient, i ja que ha coincidit al dematí, doncs, no hem tingut temps de dir-ho.

La proposta..., totalment d'acord amb el que comentava el diputat. Contents, lògicament, de que es vagin entrant aquestes propostes aquí al Parlament. També, com ja sap, a l'anterior legislatura, quan vam fer la Llei del canvi climàtic, es va aprovar precisament que el *fracking* no s'havia de fer, a Catalunya; no només perquè... Per exemple, un expert en tema energètic –que després podem estar d'acord o no amb els seus plantejaments–..., però quan diu que aquí a Catalunya no cal prohibir la caça d'elefants perquè no hi ha elefants, no?... diu que no caldria prohibir el *fracking* perquè no hi ha possibilitat de que hi hagi cap explotació rendible, però independentment de si hi ha possibilitat o no hi ha possibilitat, estic totalment d'acord que s'ha de prohibir.

Ara bé, en aquest cas, no només hi ha la Llei del canvi climàtic; hi va haver la modificació de la Llei del sòl del 2014, la Llei 2/2014, que ja també ho esmentava. Hi ha hagut moltíssima voluntat per part de la ciutadania, per diferents ajuntaments, quan hi va haver estudis, que s'hi van posicionar en contra, però en aquest cas nosaltres..., com que l'objectiu principal és el segon punt, a aquest punt sí que hi donarem suport.

Al tercer punt no hi donarem suport, no perquè no creguem que s'hagi de donar ajuda a les entitats i que puguin anar a l'exterior a trobar-se amb altres xarxes i confederacions d'entitats que lluiten contra aquest model d'explotació de combustibles fòssils, sinó perquè entenem que no cal crear línies específiques de subvenció per a això perquè hi ha unes línies genèriques de suport al tercer sector ambiental. I per això votarem que no, no perquè no creguem que no hagin de tenir ajuda.

I al primer punt, doncs, clar, no hi votarem el suport, perquè, com també deu saber, a la Llei de canvi climàtic, el Tribunal Constitucional, com ja és tradició en moltes per no dir en totes les lleis que surten d'aquí, del Parlament de Catalunya, en va suspendre un munt d'articles, i un d'aquests va ser precisament el del *fracking*. Després, a la segona tongada, amb el canvi de govern a Espanya, curiosament algunes van decaure, però la del *fracking* es va mantenir. Però independentment de que estigui retirat o no estigui retirat, nosaltres en aquest cas creiem que hem d'anar fent via, independentment del que digui el Tribunal Constitucional respecte a les lleis que aprovem aquí.

Simplement per aquest tema de forma, doncs, nosaltres en aquest cas no hi donarem suport, malgrat que sí que en compartim l'esperit. I per això l'important entenem que és el punt 2, i en aquest sí que hi donarem suport. I aprofito per dir que demanarem votació separada dels tres punts.

Gràcies.

El vicepresident

Gràcies, diputat. Ara tindria el torn de paraula l'altre grup esmenant. El diputat Francesc Ten té la paraula.

Francesc Ten i Costa

Moltes gràcies, president. Bona tarda, diputades i diputats. En línia, evidentment, com no podia ser d'una altra manera, amb les paraules que m'han precedit..., l'abril del 16 el Tribunal Constitucional anul·la la llei catalana que prohibia el *fracking*. En aquell moment, l'enyorat –i avui..., un record– conseller Rull ens recordava que ens impedeixen ordenar el país amb criteris propis. Una mica la qüestió d'aquest primer punt, sobretot, de la PR versa sobre això, sobre aquests criteris propis.

Nosaltres..., els criteris propis són els que demanem legislar des de dintre, no emulant ni imitant ni estant a remolc d'altres autonomies o del Tribunal Constitucional. Aquest és el punt que ens ha portat a no acabar de quallar en aquesta transac-

ció, que s'ha intentat, i agraeixo l'esperit del diputat Ferro per aconseguir-ho, però ens semblava que la contraproposta se n'anava molt lluny de la nostra esmena, i en aquest sentit no ens ha agradat.

Al que sí que donem suport absolut, i, per tant, no neguem la major, al revés, hi estem a favor, i són paraules textuais de la consellera Chacón, «No hi haurà *fracking* a Catalunya»..., en aquest sentit, donem plenament suport al punt 2, al compromís d'impedir que es pugui utilitzar la tècnica del *fracking* a Catalunya.

Mesures administratives, com deia el diputat dels comuns, doncs, en aquest Parlament ja s'han intentat. Han estat capades pel Tribunal Constitucional. També hem de dir que aquest emmirallament en la llei de Castilla - la Manxa..., atenció, el Tribunal Constitucional guarda la potestat en aquesta llei, a última hora, com sempre, de donar permís o no, validar o no, prohibir o no, aquest pla estratègic que proposa l'ara exaltada o emmirallada llei de Castilla - la Manxa.

Sobre el tercer punt, el mateix: subscric les paraules que ja ha dit el diputat Ferran Civit: no calen línies específiques, el departament ja en té. I, per altra banda, també estem..., si no hi ha *fracking* a Catalunya, entitats en contra del *fracking*..., segurament aquestes entitats poden dedicar els seus recursos a altres maneres de defensar el territori, que segur que n'hi ha moltes i que coincidirem en elles, i per les quals potser aquestes línies de subvenció serien més ben rebudes que no pas el tema del *fracking*, pel qual ja sembla que estem d'acord en que no hi ha d'haver aquest *fracking* a Catalunya.

Moltes gràcies, president.

El vicepresident

Gràcies, diputat. Ara passaríem a la resta de grups. Començaríem pel Grup de Ciutadans, amb el diputat Francisco Domínguez. Té la paraula.

Francisco Javier Domínguez Serrano

Sí, bona tarda. Primer de tot, una prèvia, que és que em fa gràcia perquè els grups que donen suport al Govern estan molt d'acord en l'esperit però votaran que no, o sigui que... Estar d'acord en l'esperit està molt bé, però el vot és el que determina què es recolza i què és el que no es recolza.

Primero, estamos en una tendencia mundial, excepto los Estados Unidos de Trump, con un modelo energético de disminuir combustibles fósiles y aumentar renovables, y, por lo tanto, el *fracking* no es nuestro modelo energético. Apostamos por un modelo más sostenible, más respetuoso con el medio y con más participación de renovables.

Por otra parte, la técnica del *fracking* ya es conocido que es agresiva con el territorio, con un posible riesgo de seísmos inducidos, con riesgo de contaminación de aire y de acuíferos, e incluso grave riesgo de toxicidad de aguas, además del consumo de agua.

Y, por otra parte –también es quizás por defecto profesional, pero...–, el *fracking* choca directamente con el mundo rural. O sea, cuando estamos hablando de problemas de despoblamiento, de riesgo de producción primaria viable económicamente o no, la desafección de la sociedad respecto al 90 por ciento del territorio, del suelo de cultivo, forestal, medio natural, que solo lo vemos como ocio, paisaje, arbolitos y pajaritos..., pero realmente poca gente quiere quedarse a vivir por las claras dificultades de ganarse la vida en el medio rural, y solo falta que el *fracking* esté pendiendo como una espada de Damocles sobre el territorio.

Por lo tanto, apoyaremos esta propuesta de resolución, y pediría el voto separado del punto 3.

El vicepresident

Molt bé. La votació serà separada de tots tres punts, perquè ja s'havia demanat amb anterioritat.

Ara passaríem –gràcies, diputat– al darrer torn. Pel Grup Socialistes i Units per Avançar, el diputat Ferran Terrades té la paraula.

Jordi Terrades i Santacreu

Jordi Terrades. Això del Ferran avui el té una mica confús...

El vicepresident

Disculpi... (*Remor de veus i rialles.*)

Jordi Terrades i Santacreu

Dit això, la Constitució i l'Estatut d'autonomia de Catalunya són textos legals i vigents que es poden modificar, evidentment, i deixen clares les competències de cadascuna de les administracions.

Dit això, és veritat que l'anterior Govern d'Espanya, que presidia el president Mariano Rajoy, va presentar un recurs d'inconstitucionalitat a la Llei del canvi climàtic catalana. Alguns dels articles als que es va presentar recurs d'inconstitucionalitat per part del Govern del Partit Popular eren articles fruit d'esmenes que en el seu moment el meu grup parlamentari havia presentat. Per tant, diguem-ne que poden suposar el rebuig que el meu grup parlamentari té respecte a aquest recurs d'inconstitucionalitat.

Els grups que donen suport al Govern tenen una certa facilitat en atribuir-li al Tribunal Constitucional totes les plagues d'Egipte, i vostès saben perfectament que el Tribunal Constitucional té l'obligació legal, quan el Govern d'Espanya presenta un recurs d'inconstitucionalitat, de suspendre automàticament aquells articles que el Govern ha presentat –no és que ho faci el Tribunal Constitucional, eh? Què ha fet el Tribunal Constitucional? El Tribunal Constitucional el que ha fet ha sigut aixecar la suspensió d'alguns dels articles que es van recórrer, excepte del tema del *fracking*, perquè ha considerat que és una competència de l'Estat.

Les bases de la Llei de *cambio climático* que l'actual Govern d'Espanya ha presentat, el del Pedro Sánchez, ja diuen que el model energètic que defensa passa també perquè no hi hagi *fracking* a Espanya. El Tribunal Constitucional, amb la interpretació de la Llei de canvi climàtic de Castella - la Manxa, jo crec que ha permès una interpretació respecte a la redacció que era diferent a la nostra, que avala la seva constitucionalitat. Per tant, nosaltres no veiem dificultat a que la Llei de canvi climàtic catalana pugui incorporar aquesta interpretació que Castella - la Manxa ha fet i que el Tribunal Constitucional ha adoptat com a constitucional.

Hi han dues o tres maneres de fer això: o a través de la llei d'acompanyament del pressupost, si és que el Govern de Catalunya presenta el pressupost; dues, a través d'una modificació que presenti el mateix Govern de la Generalitat, a través d'un projecte de llei; o una tercera, que nosaltres explorarem, que és una proposició de llei presentada pels grups del Parlament. I fins i tot, com que del que estem parlant és d'un tema, diguem-ne, molt simple, es podria fer per lectura única, per evitar algunes de les..., que si compareixences, etcètera.

Jo crec que així el que fem és ajudar a que la llei sigui constitucional en tots els seus termes, i ara que tenim un govern a Espanya que en aquesta matèria és dialogant..., poder arribar a un acord i retirar el recurs d'inconstitucionalitat, que ens consta que el Govern d'Espanya el vol retirar.

I, parlant de la Llei de canvi climàtic catalana –i acabo, president–, és veritat, tenim un text que en la seva pràctica totalitat és constitucional. Tenim un text, però els temes nuclears de la Llei de canvi climàtic catalana, senyors diputats i diputades de la majoria, estan aturats. Potser que ens ho fem mirar, tots plegats, i que passem de les paraules als fets i comencem a desencallar la Llei de canvi climàtic catalana.

El vicepresident

Gràcies, diputat. Llavors, per confirmar-ho... (*Lucas Silvano Ferro Solé demana per parlar.*) Sí, diputat Ferro, té la paraula.

Lucas Silvano Ferro Solé

Sí. No tinc ús de la paraula ara?

El vicepresident

Jo he entès que ja ha explicat que no acceptava l'esmena; per tant... Perquè aquest darrer torn és per posicionar-se. Per tant, si és alguna cosa aliena a això, no... *(Veus de fons.)* Sí? *(Veus de fons.)* D'acord, perfecte.

Per tant, si ho he entès bé també, tots tres punts tindrien votació separada.

Per tant, començaríem pel punt 1.

Llavors, vots a favor?

Nou vots a favor.

Vots en contra?

Deu.

I cap abstenció.

Per tant, aquest punt quedaria rebutjat.

Bé, m'he descuidat de mencionar concretament que era la votació sobre el text original, perquè l'esmena no havia estat acceptada.

Llavors, el punt 2.

Vots a favor?

Per unanimitat queda aprovat.

I, finalment, el punt número 3.

Vots a favor?

Vots en contra?

D'acord, serien 16.

Abstencions?

Una abstenció. Ai, perdó, disculpi; 2 abstencions.

Aquest, per tant, queda rebutjat.

Proposta de resolució sobre l'abocador de Fígols

250-00264/12

Ara passaríem al punt 3 de l'ordre del dia, i ja el president ocuparia el seu lloc.
(Pausa.)

El president

Moltes gràcies, vicepresident. Passem al punt 3 de l'ordre del dia, la Proposta de resolució sobre l'abocador de Fígols. Té la paraula, per exposar-lo, el diputat socialista Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies. L'abocador de Fígols rep els residus del Pallars Sobirà i el Pallars Jussà, l'Alta Ribagorça i la Val d'Aran. És un abocador que va tenir una ampliació l'any 2015 per augmentar la seva capacitat. Aquestes obres d'ampliació ja van provocar diverses polèmiques en el seu moment pel possible impacte ambiental i sobretot pel tractament dels lixiviats. Es van produir i es produeixen algunes filtracions dels lixiviats, amb els problemes de contaminació que això pot acabar produint.

Per tant, des d'aquest punt de vista, diverses entitats del territori han formalitzat un seguit de queixes, i sobretot el que han demanat és que, més enllà dels controls que fa l'Administració, dels que el meu grup parlamentari no dubta..., sí que és cert que quan es va produir aquesta filtració de lixiviats es va intentar tapar per part de l'ens gestor que gestiona aquest abocador –manca de transparència, un cert obscurantisme...

I, per tant, un dels punts que nosaltres plantejem és justament que es faci una auditoria per tal d'analitzar que els segellaments de l'abocador siguin correctes, que se segueixen totes les normatives de tractament de residus, i per fer una política de

transparència envers la gestió d'aquest abocador, dirigit bàsicament als ciutadans i ciutadanes d'aquesta part del territori de Catalunya.

Hi han quatre punts que estan clarament fixats, i, per tant, els demanem que ens donin suport en aquesta iniciativa.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per posicionar-se sobre les esmenes, el Grup Republicà.

Mònica Palacín París

Moltes gràcies, president. Bé, nosaltres, començar comentant que en aquesta proposta de resolució, doncs, aquests quatre punts els tractarem de manera separada, el primer i el segon per una banda i el tercer i el quart per una altra, perquè entenem que, malgrat que tot es fonamenta en aquesta petició de fer una auditoria ambiental, podríem matisar el tercer i el quart punts, precisament pel fet que considerem que no..., en tot cas, no veiem prou fonamentada la necessitat de fer aquesta auditoria.

És a dir, el proponent considera que amb l'auditoria s'haurien de solucionar els problemes que existeixen o han existit, als quals es vol posar solució, i considerem..., i no només pel que pugui determinar el departament, sinó també, juntament amb la responsabilitat, ja que d'aquesta instal·lació el titular és el Consell Comarcal del Pallars Jussà, doncs, també plantegen..., i és el fet de les inspeccions, fins a quatre inspeccions anuals, les quals determinen que quan s'han detectat aquests problemes amb els lixiviats, molt concretament, com en feia menció el diputat, doncs, ja s'han anat treballant diferents punts dels talussos on s'havien vist aquestes filtracions o surgències d'aquests lixiviats..., i reconduïts cap a una base de lixiviats.

Per tant, nosaltres no veiem fonament en fer una auditoria, més enllà, evidentment, de seguir fent els controls necessaris, les mesures necessàries, i, evidentment, demanar les responsabilitats necessàries a l'empresa que gestiona l'abocador.

Per tant, com dèiem, nosaltres els punts 1 i 2, doncs, no els votarem a favor. Sí, però, que votarem a favor, malgrat que no s'han acceptat per part del diputat proponent les nostres esmenes –les esmenes de Junts per Catalunya i el Grup Republicà–..., els acceptarem, aquests dos punts, com deia, malgrat no haver acceptat les esmenes, perquè és una qüestió de terme: allà on el grup proponent diu «donar resposta», nosaltres considerem que és «continuar donant resposta» al que ja es fa, i quan diu el grup proponent «informar i coordinar», nosaltres creiem que és «continuar informant». Però, al final, com que són termes..., el que és important és el que es fa. Per tant, doncs, en el seu moment ja demanarem al president aquesta votació separada.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el diputat de Junts per Catalunya.

Narcís Clara Lloret

Moltes gràcies, president. Diputats, diputades, convidats, bé, intentaré complementar el que ha dit la companya del Grup Republicà fa un moment. Certament, el punt nuclear d'aquesta proposició és la demanda de fer una auditoria ambiental, i ja s'ha dit que no ho considerem oportú perquè totes les dades que tenim mostren que, simplement, és que no fa falta. Fins i tot es podria considerar que és un malbaratament de temps i de recursos, realitzar una auditoria en quelcom que no hi han indicis que funcioni malament.

Concretant una mica més, es fan inspeccions ambientals integrades de forma periòdica. La darrera es va fer l'any passat, i la resolució fou: «Es compleixen satisfactòriament les condicions fixades en l'autorització ambiental integrada.»

A més, l'Agència de Residus de Catalunya també fa inspeccions sobre els dipòsits controlats de residus. L'Agència de Residus de Catalunya fa un seguiment re-

gular de l'abocador de Fígols mitjançant inspeccions directes i indirectes per part d'una empresa externa especialitzada. Concretant, es fan normalment quatre inspeccions anuals, mentre que l'empresa externa fa una inspecció bimensual des del 2017.

Bé, atès que s'han comentat els lixiviats... Bé, hi ha una relació una mica llarga de tots els controls que es fan, i, com deia abans, com que s'ha parlat dels lixiviats, doncs, el diré que es controlen els pous de lixiviats i de biogàs, i el 2018 es van gestionar unes 1.500 tones de lixiviats. Així mateix, es controla l'estat de la bassa de lixiviats i la gestió d'aquests. El dipòsit de lixiviats, que històricament ha patit petites surgències de lixiviats, òbviament, en diferents punts dels talussos..., han estat correctament reconduïts cap a la bassa de lixiviats, com també ja s'ha dit anteriorment.

Altres tipus de controls, doncs, han estat els dels residus, que jo considero principals, així com els de les aigües pluvials, explotació i aigües netes.

Bé, ja s'ha comentat que el punt 3 i el punt 4 els acceptarem, perquè hi ha un canvi de temps verbal. Simplement, des del grup proposant es vol donar la impressió de que quelcom no es fa, i, en canvi, nosaltres el que volem dir és que sí, que ja es fa, i que ho continuarem fent. D'aquesta manera podem dir que les administracions sempre donen resposta a totes les denúncies i queixes efectuades pels ciutadans i ciutadanes. Per tant, si ho han fet sempre, doncs, no ho deixarem de fer a partir d'ara, òbviament.

I, per acabar, doncs, dir que entre l'Agència de Residus de Catalunya, el Consell Comarcal dels Pallars i l'Ajuntament de Tremp la col·laboració és molt fluida, i es coordinen sempre que resulta necessari, respecte a la darrera qüestió.

Naturalment, votarem en contra dels punts 1 i 2, i 3 i 4 a favor. Per tant, demanem votacions separades.

El president

Moltes gràcies, diputat. Té la paraula el Grup Parlamentari de Ciutadans.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, *president*. Muy brevemente, para decir que daremos apoyo a esta moción, que creemos que lo que propone es precisamente dar respuesta a una preocupación de la ciudadanía de una forma muy razonable y muy correcta.

Gracias.

El president

Moltes gràcies. Per tancar la seva intervenció, el diputat del Grup Socialistes.

Jordi Terrades i Santacreu

Estava esperant la intervenció dels comuns, però he vist ara que presideix... (*Veus de fons*.) No hem acceptat les esmenes perquè, malgrat que es vol donar aquesta aparença de que es continua fent, nosaltres tenim la percepció i hi ha la percepció en el territori que no és exactament tal com ho ha descrit el diputat Narcís Clara, i, per tant, nosaltres mantenim el text. Creiem que es necessita més contundència i més transparència.

I, respecte a l'auditoria, també creiem que cal. Perquè, escoltant les seves intervencions, diuen: «Oh, es fa tot correctament»; sí, però s'ha vist que de la bassa de contenció a vegades hi han filtracions. Alguna cosa no acaba d'haver-se fet correctament, o al moment de fer-se les obres d'ampliació o la mateixa gestió. Per això volem una auditoria independent que acabi de fixar allà on hi han els problemes.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Si us sembla bé, votarem conjuntament els punts 1 i 2, i conjuntament els punts 3 i 4. (*Pausa*.)

Procedim a la votació.

Vots a favor dels punts 1 i 2?

Nou.
Vots en contra dels punts 1 i 2?
D'acord.
No hi ha abstencions.
Queda rebutjada per deu vots en contra.
Procedim a la votació dels punts 3 i 4.
Vots a favor?
S'aproven per unanimitat.

Proposta de resolució sobre l'aplicació dels protocols previstos sobre la captura i la retirada de l'os Goiat

250-00284/12

Donem pas al punt número 4, la Proposta de resolució sobre l'aplicació dels protocols previstos sobre la captura i la retirada de l'os Goiat. Té la paraula el grup proponent, el Grup Parlamentari de Ciutadans.

Javier Rivas Escamilla

Gràcies, president. Seré molt breu, perquè ja crec que n'hem parlat aquesta tarda extensament, no?..., con todos los protocolos que solicitábamos. El director general nos ha dado una explicación creo que exhaustiva de lo que estábamos proponiendo.

Esta PR está redactada, lógicamente, hace bastantes meses. Bueno, consideramos que las explicaciones que nos da, pues, satisfacen nuestro interés, nuestra preocupación, y supongo que del resto de los grupos también, y la votarán a favor.

Nada más, presidente.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el diputat del Grup Socialistes.

Jordi Terrades i Santacreu

Sí. No reiteraré els arguments que ja he fet servir a la compareixença del director general. Només per anunciar que no donarem suport a aquesta proposta de resolució.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el diputat del Grup Republicà.

Francesc Viaplana Manresa

Sí; gràcies, president. Nosaltres..., bé, tampoc m'estendré molt, perquè avui el tema ossos el tenim cobert. Més que res és que, tal com està redactada la PR, nosaltres no hi podem donar suport, perquè el programa al que fa referència el dona com un programa del Piroslife, i aquí justament el director avui ens ha explicat que hi ha un programa, però és extern al Piroslife.

Per tant, si no hi pot haver una modificació, ni que sigui *in voce*, de tal com està plantejat, no hi podem donar suport, perquè tot i que sí que s'està realitzant el programa per a l'os Goiat, s'ha fet expressament per a aquest primer cas d'aquest animal amb un comportament tan estrany.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el diputat de Junts per Catalunya.

Narcís Clara Lloret

Bé. Tots els diputats que m'han precedit han dit que no s'estendran; bé, jo sí, jo una mica, m'estendré (*rialles*). Aleshores, hem tingut la sort de la compareixença del director general, i de tota l'estona que hem tingut la discussió m'han quedat un parell d'idees, que ja tenia abans, però en aquest cas m'han quedat més fonamentades,

sobre dos principis d'actuació: una és la defensa de la biodiversitat, i la segona seria assumir els nostres compromisos, en aquest cas, com a societat.

És a dir, l'exemple que ha donat el director general és que quan es parla de les balenes en el Pacífic, quan es parla dels ossos polars, quan es parla de qualsevol altre, per exemple, mamífer de l'Àfrica, tots hi estem d'acord. Doncs en aquest cas tenim l'os, i està aquí a casa nostra. I, per tant, hem de procurar de fer aquesta conservació de la diversitat, de la qual ell n'és un element.

En aquest sentit, doncs, clar, la biodiversitat és un dels reptes majors que se'ns planteja, per dos motius: el desenvolupament de la societat i el canvi climàtic. Per una banda, per tal de frenar la degradació de la biodiversitat es va projectar una xarxa ecològica europea d'àrees de conservació; és el que anomenem la Xarxa Natura 2000. Per altra banda, l'objectiu del programa Life és desenvolupar la legislació europea per integrar-la en les polítiques mediambientals pròpies dels estats membres; és aquí, és en aquest context, que existeix el programa Piroslife, i en cap altre –és en aquest.

Anem ja al punt en qüestió de la proposta de resolució. En l'actualitat, aquest programa no conté protocols com el que vostès plantegen: no existeix un procés d'actuació, en el cas de comportament inusual. Sí que és cert que altres administracions pirinenques i el Ministeri per a la Transició Ecològica, com ja s'ha dit en la compareixença, estan redactant un protocol tècnic i administratiu, però en el Piroslife no hi és, i, per tant, no té sentit, doncs, votar a favor.

Per tant, hi votarem en contra, òbviament.

El president

Moltes gràcies.

Donat que no hi ha esmenes, procediríem a la votació.

Vots a favor de la proposta de resolució?

Sis.

Vots en contra de la proposta de resolució?

Tretze.

I cap abstenció.

La proposta de resolució queda rebutjada per 13 vots en contra i 6 a favor.

Proposta de resolució sobre la informació i la localització dels ossos del Pirineu

250-00311/12

Procedim al cinquè punt de l'ordre del dia, la Proposta de resolució sobre la informació i la localització dels ossos del Pirineu, també del Grup Parlamentari de Ciutadans, que té la paraula.

Javier Rivas Escamilla

Gràcies, president. Aprovecho para responder un poco, porque antes, como no tenía turno de *esmenes*, no tenía palabra.

El director general nos ha dicho que estaban redactando el protocolo de actuación que contempla el programa Piroslife. Bueno, en fin, el programa Piroslife, como comprenderán, no lo habrán aplicado desde la Unión Europea y ni habrán gastado un montón de recursos sin ningún protocolo de actuación en casos que no son tan anómalos como que un animal salvaje resulte especialmente salvaje, ¿no? Pero, bueno, veo que es un poco una discusión absurda, totalmente absurda, porque yo creo que ha habido un consenso de que tenemos un problema y que todos tenemos que aportar para resolverlo. Pero, bueno, los grupos del Gobierno siempre..., en fin, vamos por otra PR de osos.

Aquí hay mucha gente que tiene una deformación, yo creo..., humana anormal, porque siempre, cuando hablamos de osos, se imaginan al oso Yogui, al oso Win-

nie-the-Pooh, al osito de peluche, a un animal entrañable, cariñoso, que yo también comparto, faltaría más; el problema es que de lo que estamos hablando aquí es una cosa distinta. Entonces, yo le pediría a la gente un poquito de situación de lugar. No hay buenos y malos, son animales. Son animales, y, en este caso, salvajes, que, igual que nosotros, pues, tienen que compatibilizar el equilibrio en el ecosistema.

¿De qué va esta propuesta de resolución? Antes hemos explicado, cuando ha asistido el director general, que la ganadería extensiva –lo que son, más o menos, ovejas, cabras...– es concentrada; que ha tenido, por presencia del oso, que dejar de ser extensiva. Pero él decía que da igual, porque eran muy pocas cabezas de ganado, que eran irrelevantes estadísticamente, ¿no? Bueno, el ganado grande..., las vacas, los caballos, los potros, yeguas, estos sí que siguen estando en ganadería extensiva. ¿Qué quiere decir eso? Que normalmente la gente los pone en una montaña y cada diez días, o una cosa así, va y da un repaso a ver cómo está, si hay algún problema, no que estén con un pastor veinticuatro horas al día, fijo, que paga el programa Piroslife. Aunque el director general, pues, también..., los méritos se los quería atribuir todos, y los inconvenientes, ninguno. Bueno, ya estamos acostumbrados a ese *modus operandi*, ¿no?

¿Qué es lo que pasa? Lo he explicado antes: que cuando el oso –o Goiat o cualquiera de los otros osos– mata a un animal, como hay una plaga de buitres, si el payés o el ganadero no lo detecta al momento o en un plazo muy breve de tiempo..., si va una semana después, cuando va no queda nada, porque los buitres se lo han comido, porque se están comiendo hasta animales vivos –les sacan los ojos y luego se los comen, a todos los terneros recién paridos en la montaña.

Si no hay la prueba, es imposible cobrar la indemnización. El director primero ha dicho que las iba a rebajar porque eran excesivas, y luego que no era tema de dinero, que vamos sobrados. No sé...

¿Qué es lo que pedimos? Que no por adelantado, porque, si no, podía dar lugar a malas interpretaciones o malas intenciones de otro tipo de gente, pero sí retrasado... De hecho, el único collar GPS que tiene..., el del oso Goiat, que lleva un retraso de diez minutos con respecto a su posición. No pedimos que sea por adelantado ni pedimos que se anillen todos los osos, que se les ponga un collar, pero que a un muestreo mayor sí que se le ponga. Y que se dé esta información a los ganaderos, porque es que en este momento el recorrido que está haciendo el único oso que va con un localizador, bueno, es comentario de bar, depende de la benevolencia o el momento generoso que tengan los guardas, o sea, no es una información pública.

Entonces, claro, un ganadero puede estar haciendo otro trabajo mientras le están esquilmando el *ramat* y él no lo sabe. Si sabe que ha pasado el oso por ahí, como mínimo le sirve de señal de alerta para decir: «Voy a subir, voy a recontar, voy a ver qué ha pasado.» «No ha pasado nada, bendito sea Dios.» «He perdido cuatro animales, llamo ahora mismo a los forestales, que dentro de un año cobraré.»

Gracias, presidente.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula, per posicionar-se sobre les esmenes, el Grup de Junts per Catalunya. L'esmena en aquest cas no és conjunta, només és de Junts per Catalunya.

Narcís Clara Lloret

Bé, en l'anterior proposta de resolució ja he explicat el quadre general en què nosaltres entenem que es mou aquest tema. Tot i així, hi afegiré que consolidar el futur de l'os bru en els Pirineus és la finalitat principal del projecte, però també hi ha objectius en l'àmbit de la recerca i en el social. Des d'aquest darrer punt de vista, és especialment important generar un clima d'acceptació i coexistència entre la població, com per altra banda succeeix en altres indrets del planeta. Cal que tots hi estiguem implicats.

En el primer punt d'aquesta proposta de resolució es demana un canal de comunicació entre ramaders i la Generalitat. Aquest canal ja està implementat. És un canal directe i continu entre l'equip de seguiment de l'os i el personal contractat per a la prevenció de danys als ramats. Afegir que a la campanya d'estiu d'aquest proper estiu els ramaders que ho desitgin es podran inscriure en una llista electrònica d'avisos sobre la presència d'ossos a la zona. D'aquesta manera millorarà la informació disponible.

Per tant, votarem a favor del primer punt, perquè simplement ja es fa. I no només es fa, és que es millorarà.

Respecte del segon punt, en aquesta proposta textualment es demana implementar collars GPS «*al mayor número posible de ejemplares adultos*». Bé, no ho sé..., deurà estar d'acord amb mi que, com a definició –i perdoni'm la paraula–, molt brillant no és. Perquè, què vol dir «*al mayor número posible de ejemplares adultos*»? Se sobreentén que hi ha d'haver un criteri per definir aquest nombre –hi ha d'haver un criteri. Aleshores, clar, aquest criteri vostè no el defineix.

Quins condicionants existeixen? Si vostès suposen que hi ha una nul·la influència, seria zero. En canvi, des del punt de vista oposat, serien tots. Què defensem nosaltres? Doncs que siguin els experts... Jo no ho soc, un expert en animals salvatges, que vostè deia; potser vostè ho és, però jo no ho soc pas.

I, per tant, dins del projecte, doncs, està previst capturar alguns exemplars que siguin marcats i controlats amb GPS. Es tracta de marcar una mostra reduïda d'ossos que no suposi una manipulació excessiva i reduir l'impacte sobre la població. En aquest punt, el director general s'hi ha estès molt més del que joestic dient, i, per tant, no hi insistiré.

I hi insisteixo, per això: són els experts, són els biòlegs, senyor Rivas –són els biòlegs. La finalitat és ampliar el coneixement de l'os bru –el coneixement de l'os bru– i millorar la gestió de la població i la prevenció de danys.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el diputat del Grup Socialistes.

Jordi Terrades i Santacreu

Sí. Nosaltres hem escoltat amb molta atenció la intervenció del director general Miralles respecte a aquest tema, i, a més, se li ha preguntat respecte a aquesta qüestió. Nosaltres ens quedem amb la seva explicació.

Miri, escoltada la intervenció..., o l'esmena i la justificació de l'esmena que feia el diputat Narcís Clara, li asseguro que no m'ha quedat clar res, ni de la proposta de Ciutadans ni de la proposta de Junts per Catalunya. Perquè, clar, home, un nombre... Estic parlant del punt segon, eh? «*El mayor número posible*» és una cosa inconcreta, és evident. Ara, «la mostra» –que vostè m'hi ha afegit «reduïda d'ossos»– és tan inconcret com allò altre, eh? (*veus de fons*), perquè tampoc ens acaba fixant quina és aquesta mostra reduïda estadística. Per tant, nosaltres en aquest punt segon ens abstindrem.

Al punt primer, nosaltres no estem en desacord en que s'estableixi un canal de comunicació entre els ramaders perquè se'ls informi dels recorreguts. Ara, tal com està en aquests moments, només podran informar d'un os, eh?, que és el Goiat, i, per tant... Bé, li donarem suport, però jo crec que el fons de la qüestió que plantejava Ciutadans no era exactament aquest, perquè jo crec que en el fons ells el que voldrien és que s'anellessin tots els ossos del Pirineu. Nosaltres no hi estem d'acord, però, bé, li donarem suport perquè estem d'acord en que hi hagi una comunicació més fluida amb els ramaders.

I en el punt segon ens abstindrem, perquè entre «la mostra» i «*el mayor número posible*», doncs, hi ha una inconcreció, tant en un costat com en un altre.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el Grup Republicà.

Francesc Viaplana Manresa

Moltes gràcies, president. Bé, una mica ja s'han..., més que res, vull dir, el company de Junts per Catalunya ja ho ha explicat, en gran part. Al primer punt hi donarem suport, perquè ja es fa, ja hi ha un canal directe, i quan es detecta la presència de l'os, doncs, s'avisen els ramaders i els pastors i també els que fan els controls per a vaques i eugues, i, per tant, cap problema. I, a part, el director general ja ens ha dit que aquest aspecte milloraria.

Al segon no hi podem donar suport, tal com està. Vull dir, ja no és la concreció del major nombre d'ossos, sinó que una població..., quan es monitora, quan se'ls posa collars GPS o el sistema que es vulgui, doncs, es defineix quin tant per cent de població es monitora per poder-ne fer un seguiment i treure'n unes conclusions, posteriorment, científiques, depenent... O sigui, aquí al que s'ha de respondre és a quina pregunta puc respondre, i en funció d'això sabré els animals als quals hauré de posar un collar o el sistema que es decideixi. Per tant, en tot cas, el que ha de ser és una mostra representativa.

I també s'ha de tenir en compte que aplicar aquestes actuacions de posar un collar als ossos tampoc es pot fer a la lleugera, perquè també es poden modificar els hàbitats d'aquests animals, cosa que no es vol.

Per tant, tal com està, nosaltres no hi donem suport. L'esmena jo em pensava que era conjunta, que l'havien presentat els dos, però, en tot cas, nosaltres ho vèiem igual que l'esmena que s'havia presentat, i, per tant, no hi podem donar suport, a aquest segon punt.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per tancar el debat i posicionar-se sobre les esmenes...

Javier Rivas Escamilla

Un segon. Al señor Clara..., sí, «el mayor número de osos» es ambiguo, es intencionadamente ambiguo, porque dábamos un margen de confianza al Govern para que tuviera un poco de sentido común. Usted hace una esmena en la cual lo que quiere es no mojarse ni debajo de un chaparrón, o sea, decir: «Informaremos de un oso, Goiat, al que le han cambiado la batería antes de ayer, y según a quien.» Bueno, eso es lo que hay, eso es lo que explicaremos en el territorio.

Gracias.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha petició de votació separada d'algú? *(Pausa.)* D'acord. *(Veus de fons.)* Sí, sí, d'acord.

Doncs procedim a la votació del primer punt.

Vots a favor?

Unanimitat.

I vots a favor del segon punt?

Vots en contra?

Abstencions?

D'acord.

Queda rebutjat per 6 a favor, 11 en contra i 2 abstencions.

Passem ja a les sollicituds de compareixença. El punt 6, sollicitud de sessió informativa de la Comissió de Medi Ambient i Sostenibilitat... *(Marina Bravo Sobrino demana per parlar.)* Ah, perdó. Sí, diputada Marina.

Marina Bravo Sobrino

Pues, bueno, empezamos con este bloque. Pediríamos posponer los puntos 7, 8, 9 y 10, que son relativos a ATLL, a una sesión posterior, puesto que está pendiente de llevar a pleno la comisión de investigación sobre esta misma cuestión.

El president

Aprofito per dir que nosaltres també retirem les nostres. Per tant, es retirarien del punt 7..., bé, es posposarien del punt 7 al 15.

Passem, doncs, a la sol·licitud... (*Ferran Civit i Martí demana per parlar.*) Perdó. (*Veus de fons.*) Sí, té la paraula.

Ferran Civit i Martí

Gràcies, president. No, en aquest cas, no és per demanar la retirada de cap punt, vull dir, els nostres els mantenim, en aquest sentit, però hi ha una petició de compareixença, per part del Grup Socialistes, de la directora general de Qualitat Ambiental... Nosaltres simplement el que demanem, independentment de si ara es vota o no... Nosaltres si finalment es vota ara no hi donarem suport, pel simple fet que ara mateix hi ha comissions territorials allà baix, precisament, a l'Ebre, en què estan treballant les diferents administracions implicades, i simplement és, perquè la directora pugui explicar coses amb contingut i que hi hagi novetats, esperar que hi hagi les conclusions d'allà baix, i, si no, doncs, simplement el que hi hagi.

La postura lògicament és cent per cent exclusiva del Grup Parlamentari Socialistes. Possiblement nosaltres, en aquest cas, si finalment es manté..., hi mostrem el rebuig, per ara, perquè no hi ha conclusions dels grups territorials, però més endavant, endavant, cap problema.

El president

Bé... (*Jordi Terrades i Santacreu demana per parlar.*) No era el punt de debat, però sí, aprofiti.

Jordi Terrades i Santacreu

Sí. Nosaltres mantindrem la sol·licitud de compareixença, entre altres raons... Som coneixedors de que hi han aquestes mesos de treball, però, bé, voldríem tenir aprovada la compareixença perquè quan escaigui, si és que surt aprovada, ja la tinguem aprovada, eh? Perquè aquestes polítiques, allò, d'escapar-se, escapistes, a vegades, del Govern, ja ens les coneixem.

El president

Perfecte.

Sol·licitud de sessió informativa del conseller de Territori i Sostenibilitat sobre els motius pels quals la Generalitat ha renunciat a assumir la representació de les comunitats autònomes als consells de ministres de la Unió Europea en el primer semestre del 2019

354-00076/12

Doncs passem al punt 6, que no hi ha més paraules demanades: sol·licitud de sessió informativa de la Comissió de Medi Ambient i Sostenibilitat amb el conseller de Territori i Sostenibilitat sobre els motius pels quals la Generalitat ha renunciat a assumir la representació de les comunitats autònomes als consells de ministres de la Unió Europea en el primer semestre del 2019. Algun grup parlamentari vol posicionar-se, abans de votar? (*Pausa.*)

Procedim, doncs, a la votació.

Vots a favor?

Deu vots a favor.

Vots en contra?

Deu vots en contra.

Aplicant els criteris de vot ponderat, queda rebutjada la sol·licitud de sessió informativa. (*Veus de fons.*) Com? (*Remor de veus.*) Sí, aplicant el criteri de la Mesa del Parlament per vot ponderat, queda rebutjada la sol·licitud de sessió informativa.

**Sol·licitud de compareixença d'una representació de la plataforma
Salvem Salau perquè informi sobre els riscos del projecte miner al
Pallars Sobirà**

356-00237/12

Passem, doncs, al punt 16, sol·licitud de compareixença d'una representació de la plataforma Salvem Salau davant la Comissió de Medi Ambient i Sostenibilitat perquè informi sobre els riscos del projecte miner al Pallars Sobirà. Algun grup demana la paraula? *(Pausa.)*

Procedim, doncs, a la votació.

Vots a favor?

S'aprova, doncs, per unanimitat.

**Sol·licitud de compareixença de la directora general de Qualitat
Ambiental perquè informi sobre el control de la segona extracció de
fangs contaminants de l'embassament de Flix**

356-00248/12

Passem al punt 17, sol·licitud de compareixença de la directora general de Qualitat Ambiental davant la Comissió de Medi Ambient i Sostenibilitat perquè informi sobre el control de la segona extracció de fangs contaminants de l'embassament de Flix. Algun grup parlamentari vol posicionar-se? *(Pausa.)*

Procedim, doncs, a la votació.

Vots a favor?

Deu vots a favor.

Vots en contra?

Deu vots en contra.

Queda rebutjada, doncs, la sol·licitud de compareixença.

**Sol·licitud de compareixença del director del zoo de Barcelona perquè
informi sobre els nous models de zoològics**

356-00275/12

Passem, doncs, al punt 18, sol·licitud de compareixença del director del zoo de Barcelona davant la Comissió de Medi Ambient i Sostenibilitat perquè informi sobre els nous models de zoològics. Algun grup vol...? *(El president dona la paraula a Ferran Civit i Martí.)*

Ferran Civit i Martí

No, simplement... No té res a veure amb el que passa directament amb el zoo de Barcelona ni amb la gestió municipal; simplement és..., com que és una persona que coneix tota la situació actual dels models de zoològics, delfinaris i tot plegat, que ens expliqui quines són les noves vies en temes de gestió d'animals, en casos d'aquests, com els zoos, en els quals, doncs, hi ha un model que ve heretat del segle XIX i que lògicament està un procés de transformació per vetllar precisament per la biodiversitat i sobretot pel benestar dels animals, que és el que hem de fer.

El president

Moltes gràcies. Algun grup més vol prendre la paraula? *(Pausa.)*

Procedim, doncs, a la votació.

Vots a favor?

S'aprova per unanimitat la sol·licitud de compareixença.

Sol·licitud de compareixença d'una representació de la candidatura Priorat-Montsant-Siurana a la Llista de patrimoni mundial de la UNESCO perquè informi sobre el paisatge agrícola de la muntanya mediterrània del Priorat, el Montsant i Siurana

356-00276/12

I passem ja a l'últim punt, el punt 19, sol·licitud de compareixença d'una representació de la candidatura Priorat-Montsant-Siurana a la Llista de patrimoni mundial de la UNESCO davant la Comissió de Medi Ambient i Sostenibilitat perquè informi sobre el paisatge agrícola de la muntanya mediterrània del Priorat, el Montsant i Siurana. Vol prendre la paraula?

Ferran Civit i Martí

També és molt senzill: simplement, perquè aquesta mostra de coordinació territorial entre associacions, ajuntaments i el Consell Comarcal ha permès treballar per protegir un paisatge i convertir-lo en referent mundial no només de preservació, sinó també de productes agrícoles, i ara, com tothom sap, la UNESCO està a punt de resoldre la possibilitat de que aquest paisatge sigui considerat patrimoni de la humanitat.

Independentment de si ho és o no ho és, amb la resolució final crec que és interessant que ens expliquin el procés, que pot servir de model per a la resta de comarques del país.

Gràcies.

El president

Perfecte, doncs.

Si cap grup més vol prendre la paraula, procedim a la votació.

Vots a favor?

S'aprova, doncs, per unanimitat.

M'havia demanat la paraula, el vicepresident?

El vicepresident

Sí; gràcies, president. Per expressar el meu desacord pel que fa al resultat de les votacions sobre els punts número 6 i número 17, perquè entenc que, després de l'empat que hi ha hagut aquí en comissió, el resultat manifestat hauria d'haver estat contrari, donada l'actual situació de ponderació, que en els casos d'empat ja vam manifestar a la Mesa del Parlament que hi estàvem en desacord.

Gràcies. Perquè consti en acta.

El president

Consta en acta, doncs.

Sense cap punt més a l'ordre del dia, aixequem la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de set del vespre i tretze minuts.